Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi razširjeni senat)

z dne 27. aprila 2022 *

„Javno zdravje – Zahteva po predložitvi veljavnega digitalnega COVID potrdila Unije za dostop do prostorov Parlamenta – Pravna podlaga – Svoboda in neodvisnost poslancev – Obveznost zagotavljanja zdravja osebja v službi Unije – Parlamentarna imuniteta – Obdelava osebnih podatkov – Pravica do spoštovanja zasebnega življenja – Pravica do telesne celovitosti – Pravica do varnosti – Enako obravnavanje – Sorazmernost“

V združenih zadevah T-710/21, T-722/21 in T-723/21,

Robert Roos in druge tožeče stranke, katerih imena so navedena v prilogi, [1] ki jih zastopajo P. de Bandt, M. Gherghinaru, L. Panepinto in V. Heinen, odvetniki,

tožeče stranke,

proti

Evropskemu parlamentu, ki ga zastopata S. Alves in A.-M. Dumbrăvan, agentki,

tožena stranka,

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi razširjeni senat),

v sestavi S. Papasavvas, predsednik, J. Svenningsen, predsednik, R. Barents, C. Mac Eochaidh, sodnika, in T. Pynnä (poročevalka), sodnica,

sodna tajnica: H. Eriksson, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi obravnave z dne 15. marca 2022

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

[1] Seznam drugih tožečih strank je priložen le različici, ki se vroči strankam.

Sodbo

1 Tožeče stranke, ki so vsi poslanci, izvoljeni v Evropski parlament za parlamentarno obdobje 2019–2024, s tožbami na podlagi člena 263 PDEU predlagajo razglasitev ničnosti sklepa predsedstva Parlamenta z dne 27. oktobra 2021 o izrednih pravilih glede zdravja in varnosti, ki veljajo za dostop do prostorov Evropskega parlamenta v njegovih treh krajih dela (v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

I. Dejansko stanje

2 V okviru zdravstvene krize, ki jo je povzročila pandemija covida-19, je evropski zakonodajalec na predlog Evropske komisije sprejel Uredbo (EU) 2021/953 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2021 o okviru za izdajanje, preverjanje in priznavanje interoperabilnih potrdil o cepljenju, testu in preboleli bolezni v zvezi s covidom-19 (digitalno COVID potrdilo EU) za olajšanje prostega gibanja med pandemijo covida-19 (UL 2021, L 211, str. 1) ter Uredbo (EU) 2021/954 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2021 o okviru za izdajanje, preverjanje in priznavanje interoperabilnih potrdil o cepljenju, testu in preboleli bolezni v zvezi s covidom-19 (digitalno COVID potrdilo EU) v zvezi z državljani tretjih držav, ki se zakonito nahajajo ali prebivajo na ozemlju držav članic med pandemijo covida-19 (UL 2021, L 211, str. 24).

3 Na podlagi teh uredb so se nekatere države članice odločile, da vzpostavijo nacionalne aplikacije za digitalno COVID potrdilo Evropske unije (v nadaljevanju: COVID potrdilo) in razširijo njihovo uporabo, zlasti za dostop do nekaterih dogodkov, prostorov ali prevoznih sredstev, da bi tako omejile širjenje virusa SARS-CoV-2 in ohranile javno zdravje. To med drugim velja za vse tri države članice, v katerih so sedeži Parlamenta, torej Belgijo, Francijo in Luksemburg.

4 Predsednik Parlamenta je od začetka zdravstvene krize marca 2020 sprejel različne ukrepe za zavarovanje zdravja poslancev, osebja in drugih oseb, navzočih v prostorih te institucije, ob hkratnem zagotavljanju sposobnosti Parlamenta, da opravlja svoje bistvene naloge, kot so opredeljene v Pogodbah.

5 Ti začasni ukrepi so se redno podaljševali in spreminjali. Zlasti glede na razvoj epidemioloških razmer je bilo mogoče nekatere ukrepe omiliti ali poostriti. Ti ukrepi od pomladi 2020 med drugim vključujejo nošenje maske in preverjanje temperature. Do jeseni 2021 so določali tudi prepoved številnih kategorij dogodkov ali individualnih oziroma skupinskih obiskov. Med marcem 2020 in majem 2021 so bila v Bruslju (Belgija) ohranjena plenarna zasedanja.

6 Poleg tega je generalni sekretar Parlamenta v odgovor na pandemijo covida-19 od 16. marca 2020 vzpostavil izredno ureditev, v okviru katere se je delo v celoti opravljalo na daljavo. Ta ureditev je bila prilagojena razvoju pandemije in je bila od 1. septembra 2021 nadomeščena s sklepom generalnega sekretarja z dne 16. julija 2021 o delu na daljavo, v skladu s katerim se je delo na daljavo odtlej izvajalo prostovoljno, pri čemer je moral biti privzeti način dela v skladu s členom 20 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije fizična navzočnost (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi).

7 Parlament je 25. marca 2021 v tesnem sodelovanju z bruseljskimi organi v svojih prostorih v Bruslju odprl center za cepljenje proti covidu-19, da bi tako poenostavil cepljenje zlasti poslancev in članov svojega osebja in jim s tem prihranil morebitno potrebo po vrnitvi v izvorne države. Poleg tega je od začetka pandemije marca 2020 vzpostavil začasne izredne postopke, da bi tako poslancem omogočil sodelovanje v razpravah in glasovanjih na daljavo.

8 Predsednik Parlamenta je 2. septembra 2021 sprejel sklep o varnostnih ukrepih za omejitev širjenja covida-19. V skladu s tem sklepom je kot pogoj za dostop do prostorov Parlamenta za obiskovalce, lokalne pomočnike, zunanje sodelavce in zastopnike interesov določena predložitev COVID potrdila ali enakovrednega potrdila. Ta sklep določa še obvezno nošenje maske in spoštovanje medosebne razdalje v Parlamentu, pa tudi prepoved dostopa do Parlamenta vsaki osebi s temperaturo, višjo od 37,7 °C, ki kiha ali kašlja, ki je bila na testiranju na covid-19 pozitivna ali ki je bila v stiku s kom, ki je bil na testiranju na covid-19 pozitiven.

9 Predsednik Parlamenta je istega dne sprejel sklep o izrednih ukrepih, ki je Parlamentu omogočil neprekinjeno zagotavljanje svojih dejavnosti in izvajanje prerogativ, ki so mu priznane s Pogodbama. Ta sklep med drugim določa ponovno vzpostavitev nekaterih parlamentarnih dejavnosti, kot so misije in delegacije, ter obvezno upoštevanje medosebne razdalje in nošenje maske med parlamentarnimi razpravami.

10 Predsednik Parlamenta je 30. septembra 2021 sprejel dva sklepa, s katerima je do 17. oktobra 2021 podaljšal uporabo ukrepov, sprejetih s sklepoma z dne 2. septembra 2021.

11 Predsednik Parlamenta je 14. oktobra 2021 sprejel nov sklep o varnostnih ukrepih za omejitev širjenja virusa, ki za obdobje od 18. oktobra do 2. novembra 2021 določa omejitev organizacije številnih dogodkov in obiskov v prostorih Parlamenta, obvezno preverjanje temperature ob vstopu v prostore, obvezno ohranjanje medosebne razdalje in nošenje maske med parlamentarnimi razpravami ter predložitev COVID potrdila kot pogoj za dostop do prostorov za obiskovalce, lokalne pomočnike, zunanje govornike in zastopnike interesov.

12 Predsednik Parlamenta je istega dne sprejel nov sklep o izrednih ukrepih, ki je Parlamentu omogočil neprekinjeno zagotavljanje svojih dejavnosti in izvajanje prerogativ, ki so mu priznane s Pogodbama, ter v katerem je za obdobje od 18. oktobra do 2. novembra 2021 določena ureditev udeležbe na daljavo za organizacijo zasedanj, odborov in medparlamentarnih delegacij, izvedbo sestankov nekaterih teles, uresničevanje glasovalne pravice itd.

13 Kljub ukrepom ohranjanja razdalje in previdnostnim zdravstvenim ukrepom ter kljub precepljenosti osebja, za katero se ocenjuje, da je več kot 80-odstotna, je bil v Parlamentu že vse od septembra 2021 zaznan porast primerov prenosa okužbe.

14 Predsedstvo Parlamenta (v nadaljevanju: predsedstvo) je tako 27. oktobra 2021 sprejelo izpodbijani sklep. Na podlagi tega sklepa se od 3. novembra 2021 do 31. januarja 2022 zahteva, da vsaka oseba, ki želi vstopiti v prostore Parlamenta v njegovih treh krajih dela, predloži veljavno COVID potrdilo.

15 V uvodni izjavi 11 izpodbijanega sklepa je pojasnjeno, da se s temi ukrepi uresničujeta dva cilja, in sicer, da se na eni strani zagotovi, da institucija izpolnjuje svojo zakonsko obveznost, ki izhaja iz Pogodb, to je, da začne znova delovati po običajnih postopkih, in da se na drugi strani vzpostavijo zadostna jamstva za varovanje življenja in zdravja vseh oseb, navzočih v prostorih Parlamenta.

16 V skladu s členom 3(1) Uredbe 2021/953 okvir COVID potrdila omogoča izdajanje, čezmejno preverjanje in priznavanje katerega koli od naslednjih potrdil:

– potrdila, da je bil imetnik cepljen proti covidu-19 v državi članici, ki je izdala potrdilo (v nadaljevanju: potrdilo o cepljenju);

– potrdila, da je imetnik opravil molekularni test za dokaz prisotnosti pomnožene nukleinske kisline (v nadaljevanju: test PCR) ali hitri antigenski test (v nadaljevanju: test HAT), naveden na skupnem in posodobljenem seznamu testov HAT na covid-19, pripravljenem na podlagi priporočila Sveta Evropske unije z dne 21. januarja 2021, ki ga opravi zdravstveni delavec ali za testiranje usposobljeno osebje države članice, ki potrdilo izda, in ki navaja vrsto testa, datum izvedbe testa in rezultat testa (v nadaljevanju: potrdilo o testu);

– potrdila, potem ko je test PCR, ki ga je opravil zdravstveni delavec ali za testiranje usposobljeno osebje, pokazal pozitiven rezultat, da je imetnik prebolel bolezen zaradi okužbe s SARS-CoV-2 (v nadaljevanju: potrdilo o preboleli bolezni).

II. Predlogi strank

17 Tožeče stranke Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

– izpodbijani sklep razglasi za ničen;

– Parlamentu naloži plačilo stroškov, tudi stroškov postopka za izdajo začasne odredbe.

18 Parlament Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrže kot nedopustno ali, podredno, zavrne kot neutemeljeno;

– tožečim strankam naloži plačilo stroškov, tudi stroškov postopka za izdajo začasne odredbe.

III. Pravo

A. Dopustnost tožb

1. Pravni interes tožečih strank

19 Stranke so bile z ukrepom procesnega vodstva in na obravnavi pozvane, naj pojasnijo, ali imajo tožeče stranke še vedno pravni interes za ugotovitev ničnosti izpodbijanega sklepa, saj se je ta uporabljal le do 31. januarja 2022.

20 V zvezi s tem je treba opozoriti, da mora v skladu z ustaljeno sodno prakso pravni interes tožeče stranke glede predmeta tožbe obstajati ob njeni vložitvi, sicer ta ni dopustna. Predmet spora in pravni interes morata obstajati do razglasitve sodne odločbe, sicer se postopek ustavi, kar pomeni, da mora obstajati možnost, da ima lahko stranka, ki tožbo vloži, od izida te tožbe korist (glej sodbo z dne 21. januarja 2021, Leino-Sandberg/Parlament, C-761/18 P, EU:C:2021:52, točka 32 in navedena sodna praksa).

21 Iz sodne prakse poleg tega izhaja, da lahko tožeča stranka ohrani pravni interes za vložitev predloga za razglasitev ničnosti akta institucije Evropske unije, da bi tako preprečila, da bi se domnevna nezakonitost v takem aktu ponovila v prihodnosti (sodba z dne 7. junija 2007, Wunenburger/Komisija, C-362/05 P, EU:C:2007:322, točka 50).

22 V skladu s sodno prakso ta pravni interes obstaja le, če lahko domnevna nezakonitost v prihodnje nastane neodvisno od okoliščin zadeve, v kateri je tožeča stranka vložila tožbo (sodba z dne 7. junija 2007, Wunenburger/Komisija, C-362/05 P, EU:C:2007:322, točka 52).

23 Kot so trdile tožeče stranke na obravnavi, v obravnavani zadevi ni mogoče izključiti možnosti, da bodo nezakonitosti, ki jih navajajo, nastale v prihodnje neodvisno od okoliščin zadeve, v kateri so vložile tožbo.

24 Tožeče stranke se v tožbi namreč sklicujejo na več nezakonitosti, ki se nanašajo zlasti na neobstoj ustrezne pravne podlage izpodbijanega sklepa, kršitev njihovih privilegijev in imunitet ter kršitev njihove svobode in neodvisnosti, pa tudi na kršitev njihove pravice do spoštovanja zasebnega življenja, pri čemer bi lahko te nezakonitosti nastale v okviru podobnih sklepov neodvisno od okoliščin zadeve, v kateri so bile vložene te tožbe.

25 Kot je poleg tega navedel Parlament na obravnavi, je bil izpodbijani sklep najprej s sklepom predsedstva z dne 26. januarja 2022 podaljšan do 13. marca 2022, nato pa s sklepom predsedstva z dne 7. marca 2022 še do 10. aprila 2022. Torej ni mogoče izključiti, da bi bil lahko izpodbijani sklep znova podaljšan ali da bi bil sprejet podoben sklep.

26 Tožeče stranke tako ohranijo interes, da predlagajo razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa.

2. Procesno upravičenje tožečih strank

27 Parlament izpodbija dopustnost tožbe in meni, da tožeče stranke nimajo procesnega upravičenja, kot je opredeljeno v členu 263, četrti odstavek, PDEU.

28 Pri tem opozarja, da člen 263, četrti odstavek, PDEU določa tri predpostavke, po katerih ima lahko oseba procesno upravičenje, in sicer, prvič, če je zadevni akt naslovljen nanjo, drugič, če se zadevni akt nanjo neposredno in posamično nanaša, in tretjič, če je zadevni akt predpis, ki se nanjo neposredno nanaša in ne potrebuje izvedbenih ukrepov. Vendar Parlament meni, da nobena od teh predpostavk ne ustreza obravnavanemu primeru.

29 Tožeče stranke izpodbijajo te trditve.

30 Opozoriti je treba, da člen 263, četrti odstavek, PDEU določa, da lahko „[f]izične ali pravne osebe […] pod pogoji iz prvega in drugega odstavka vložijo tožbe zoper nanje naslovljene akte ali zoper akte, ki se nanje neposredno in posamično nanašajo, in zoper predpise, ki se nanje neposredno nanašajo, a ne potrebujejo izvedbenih ukrepov“.

31 Na prvem mestu se je treba strinjati s Parlamentom, da tožečih strank ni mogoče šteti za naslovnice izpodbijanega akta v smislu te določbe. Ta sklep namreč ni naslovljen nanje osebno in se v skladu s členom 2 uporablja za „vse osebe, ki želijo dostopati do prostorov Parlamenta v njegovih treh krajih dela, vključno s poslanci, uradniki, akreditiranimi parlamentarnimi pomočniki in drugimi uslužbenci Parlamenta“.

32 Opozoriti je namreč treba, da je treba pojem „naslovnik akta“ v smislu navedene določbe razlagati formalno, to je, da se nanaša na osebo, ki je v tem aktu navedena kot njegov naslovnik. Glede na to, da se vsebina akta lahko poleg njegovega formalnega naslovnika nanaša tudi na drugo osebo, ima namreč tudi ta oseba procesno upravičenje, zlasti če dokaže, da se glede na to vsebino ta akt nanjo neposredno nanaša, vendar ne kot na naslovnika akta. Poleg tega okoliščina, da je bila tožečim strankam poslana kopija izpodbijanega sklepa, ne more zadostovati, da bi se štele za naslovnice tega sklepa (glej v tem smislu sodbo z dne 21. januarja 2016, SACBO/Komisija in INEA, C-281/14 P, neobjavljena, EU:C:2016:46, točka 34).

33 Na drugem mestu je treba opozoriti, da je dopustnost tožbe, ki jo fizična ali pravna oseba na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU vloži zoper akt, ki ni naslovljen nanjo, pogojena s tem, da se tej osebi prizna procesno upravičenje, ki obstaja v dveh primerih. Na eni strani je tako tožbo mogoče vložiti, če se ta akt na navedeno osebo neposredno in posamično nanaša. Na drugi strani taka oseba lahko vloži tožbo zoper predpis, ki ne potrebuje izvedbenih ukrepov, če se ta nanjo neposredno nanaša (glej sodbo z dne 15. julija 2021, Deutsche Lufthansa/Komisija, C-453/19 P, EU:C:2021:608, točka 31 in navedena sodna praksa).

34 Splošno sodišče meni, da je treba najprej preučiti, ali imajo tožeče stranke procesno upravičenje na podlagi druge predpostavke iz točke 33 zgoraj.

35 V zvezi s tem je treba, prvič, opozoriti, da pojem „predpis“ v smislu člena 263, četrti odstavek, zadnji del stavka, PDEU zajema vse splošne nezakonodajne akte (sodba z dne 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija in Komisija/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, točka 28). V sodni praksi je bilo pojasnjeno, da je mogoče na splošnost akta sklepati iz tega, da se ta akt uporablja za objektivno določene položaje in da ima pravne učinke za skupine oseb, ki so določene splošno in abstraktno (glej sodbo z dne 31. maja 2001, Sadam Zuccherifici in drugi/Svet, C-41/99 P, EU:C:2001:302, točka 24 in navedena sodna praksa).

36 V obravnavani zadevi pa je treba ugotoviti, da je izpodbijani sklep, čeprav je bil sprejet v obliki sklepa, dejansko splošni predpis, saj se uporablja za objektivno določene položaje ter ima pravne učinke za splošno in abstraktno določene kategorije oseb, česar Parlament ne izpodbija.

37 Drugič, opozoriti je treba, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso s pogojem, da se mora sklep, ki je predmet tožbe, na fizično ali pravno osebo neposredno nanašati, kakor je določen v členu 263, četrti odstavek, PDEU, zahteva, da sta kumulativno izpolnjeni dve merili, in sicer, da ima na eni strani izpodbijani ukrep neposredne učinke na pravni položaj posameznika in da na drugi strani naslovnikom tega ukrepa, ki jim je naložena njegova izvedba, ne dopušča nobene diskrecijske pravice, saj je ta izvedba samodejna in temelji izključno na ureditvi Unije brez uporabe drugih vmesnih pravil (glej sodbo z dne 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, točka 42 in navedena sodna praksa).

38 Kot trdijo tožeče stranke v obravnavani zadevi, ima izpodbijani sklep zanje neposredne in obvezne pravne učinke, saj lahko od začetka njegove veljavnosti 3. novembra 2021 do prostorov Parlamenta, da bi tam opravljale svoje naloge evropskih poslancev in sodelovale pri delu te institucije, dostopajo le, če lahko predložijo veljavno COVID potrdilo.

39 Čeprav je Parlament v zvezi s tem odločil, da od 22. novembra 2021 ponovno uvede ureditev obveznega dela na daljavo v povprečnem obsegu tri dni na teden na mesečni osnovi za vse člane osebja, če je to združljivo z opravljanjem njihovih nalog, in da poslancem omogoči sodelovanje

v razpravah ter glasovanjih na plenarnih zasedanjih in v odborih na daljavo, kar je Parlament potrdil na obravnavi, sta v tem celotnem obdobju za dostop do prostorov Parlamenta še naprej veljala izpodbijani sklep in obveznost predložitve veljavnega COVID potrdila.

40 Poleg tega ni sporno, da nimajo naslovniki izpodbijanega sklepa, zadolženi za njegovo izvajanje, zlasti varnostniki Parlamenta, zadolženi za preverjanje predložitve veljavnega COVID potrdila, nikakršnega polja proste presoje. Navedena predložitev je povsem samodejna in zanjo niso potrebna vmesna pravila.

41 Ugotoviti je torej treba, da se izpodbijani sklep na tožeče stranke neposredno nanaša.

42 Tretjič, spomniti je treba, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso izraz „[ki] ne potrebujejo izvedbenih ukrepov“ v smislu člena 263, četrti odstavek, zadnji del stavka, PDEU razlagati glede na cilj te določbe, ki je, kot je razvidno iz zgodovine njenega nastanka, preprečevanje tega, da bi moral posameznik kršiti pravo, da bi imel dostop do sodišča. Če ima predpis neposredne učinke na pravni položaj fizične ali pravne osebe, ne da bi potreboval izvedbene ukrepe, bi bila lahko ta oseba prikrajšana za učinkovito sodno varstvo, če pred sodiščem Unije ne bi imela na voljo pravnega sredstva za izpodbijanje zakonitosti tega predpisa. Ob neobstoju izvedbenih ukrepov bi namreč fizična ali pravna oseba, čeprav bi se zadevni akt neposredno nanašal nanjo, sodni nadzor nad tem aktom lahko dosegla šele po tem, ko bi kršila določbe navedenega akta, in sicer s sklicevanjem na njihovo nezakonitost v okviru postopkov, sproženih zoper njo pred nacionalnimi sodišči (glej sodbo z dne 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, točka 58 in navedena sodna praksa).

43 Če pa predpis potrebuje izvedbene ukrepe, je sodni nadzor nad spoštovanjem pravnega reda Unije zagotovljen ne glede na to, ali navedeni ukrepi izhajajo iz Unije ali iz držav članic. Fizične ali pravne osebe, ki zaradi pogojev za dopustnost iz člena 263, četrti odstavek, PDEU ne morejo neposredno izpodbijati predpisa Unije pri sodišču Unije, so pred tem, da bi se tak akt uporabil proti njim, zaščitene tako, da lahko izpodbijajo izvedbene ukrepe, ki so potrebni za ta akt (glej sodbo z dne 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, točka 59 in navedena sodna praksa).

44 Če so za izvedbo takega akta pristojne institucije, organi, uradi ali agencije Unije, lahko fizične ali pravne osebe pri sodiščih Unije zoper izvedbene akte vložijo direktno tožbo pod pogoji iz člena 263, četrti odstavek, PDEU in se na podlagi člena 277 PDEU v utemeljitev te tožbe sklicujejo na nezakonitost zadevnega osnovnega akta (glej sodbo z dne 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, točka 60 in navedena sodna praksa).

45 Sodišče je poleg tega večkrat odločilo, da se je treba pri presoji, ali predpis potrebuje izvedbene ukrepe, navezati na položaj osebe, ki se sklicuje na pravico do tožbe na podlagi člena 263, četrti odstavek, zadnji del stavka, PDEU. Vprašanje, ali zadevni akt potrebuje izvedbene ukrepe v razmerju do drugih pravnih subjektov, torej ni upoštevno (glej sodbo z dne 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, točka 61 in navedena sodna praksa).

46 Iz sodne prakse tako izhaja, da pojem „izvedbeni ukrepi“ predpostavlja po eni strani sprejetje akta bodisi institucij, organov, uradov ali agencij Unije bodisi držav članic, ki je lahko predmet sodnega nadzora (glej v tem smislu sodbo z dne 28. oktobra 2020, Associazione GranoSalus/Komisija, C-313/19 P, neobjavljena, EU:C:2020:869, točka 37), po drugi strani pa, da bodo pravni učinki izpodbijanega akta za tožeče stranke nastali šele s temi izvedbenimi ukrepi (glej v tem smislu sodbe z dne 13. marca 2018, European Union Copper Task Force/Komisija, C-384/16 P, EU:C:2018:176, točka 50; z dne 13. marca 2018, Industrias Químicas del Vallés/Komisija, C-244/16 P, EU:C:2018:177, točka 57, in z dne 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, točka 64).

47 Parlament navaja, da iz člena 3 izpodbijanega sklepa izhaja, da se dostop do prostorov Parlamenta dovoli ali zavrne po preverjanju, ki ga opravijo varnostne službe Parlamenta. V okviru tega preverjanja naj bi se poleg tega, ali ima oseba COVID potrdilo, po potrebi preverilo tudi to, ali je upravičena do izjeme, ki jo je odobril generalni sekretar na podlagi člena 5(2) izpodbijanega sklepa. Torej naj bi se v zvezi s tožečimi strankami učinki izpodbijanega sklepa pokazali šele po preverjanju, ki ga opravijo varnostne službe Parlamenta.

48 Vendar je treba v nasprotju s trditvijo Parlamenta ugotoviti, da so se pravni učinki izpodbijanega sklepa v zvezi s tožečimi strankami pokazali vse od začetka veljavnosti tega sklepa, ne da bi bil za to potreben kakršen koli dodaten izvedbeni ukrep, saj so morale imeti za to, da so lahko dostopale do prostorov Parlamenta, vse od tega datuma veljavno COVID potrdilo.

49 Poleg tega je treba ugotoviti, da varnostniki Parlamenta, zadolženi za nadzor nad izvajanjem izpodbijanega sklepa, ne sprejmejo nobenega akta, ki bi bil lahko predmet sodnega nadzora, ampak zgolj z aplikacijo CovidScanBE ali CovidCheck.lu preverijo, ali ima oseba, ki želi dostopati do prostorov Parlamenta, veljavno COVID potrdilo ali ne.

50 Parlament je na obravnavi kljub temu trdil, da bi lahko osebe, ki bi jim bil dostop do njegovih prostorov zavrnjen, ker ne bi imele veljavnega COVID potrdila, na zahtevo pridobile dokument, ki potrjuje zavrnitev dostopa do prostorov Parlamenta, kar naj bi pomenilo ukrep za izvedbo izpodbijanega sklepa.

51 Vendar je treba opozoriti, da bi bilo umetno tožečim strankam naložiti, da zahtevajo dostop do prostorov Parlamenta, čeprav nimajo veljavnega COVID potrdila, da bi pridobile dokument, v katerem bi bilo navedeno, da ne izpolnjujejo pogojev iz izpodbijanega sklepa, ter da bi nato lahko ta akt izpodbijale pred Splošnim sodiščem in se v podporo svoji tožbi na podlagi člena 277 PDEU sklicevale na nezakonitost izpodbijanega sklepa (glej v tem smislu in po analogiji sodbe z dne 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, točka 66; z dne 14. januarja 2016, Doux/Komisija, T-434/13, neobjavljeno, EU:T:2016:7, točke od 59 do 64, in z dne 13. septembra 2018, Gazprom Neft/Svet, T-735/14 in T-799/14, EU:T:2018:548, točka 102).

52 Prav tako je treba zavrniti trditev Parlamenta, da bi lahko tožeče stranke pri generalnem sekretarju Parlamenta vložile prošnjo za izjemo v skladu s členom 5(2) izpodbijanega sklepa in nato izpodbijale morebitno zavrnitev priznanja take izjeme. Kot je namreč na obravnavi potrdil Parlament, se take izjeme priznajo samo iz zelo posebnih upravičenih razlogov, kot je cepljenje v tretji državi, nikoli pa se ne priznajo diskrecijsko osebam, pri katerih ni nobenega veljavnega razloga za to, da nimajo veljavnega COVID potrdila.

53 Torej je treba poleg tega, da bi bilo umetno od tožečih strank zahtevati vložitev takih prošenj za izjemo, ugotoviti, da te niso v obravnavani zadevi nikoli predložile takih prošenj, zato v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 46 zgoraj, morebitnih izvedbenih ukrepov v obravnavani zadevi vsekakor ni mogoče upoštevati.

54 Nazadnje, Parlament ne more s sklicevanjem na sodbo z dne 20. novembra 2017, Petrov in drugi/Parlament (T-452/15, EU:T:2017:822), uspeti s trditvijo, da morebitna zavrnitev dostopa do prostorov Parlamenta v obravnavani zadevi pomeni akt, ki ga zadevna oseba lahko izpodbija pred sodišči Unije. V tej zadevi so namreč tožeče stranke, ki so bile državljani tretje države, izpodbijale sklep o zavrnitvi akreditacije, ki so jo potrebovale, da bi lahko dostopale do prostorov Parlamenta. Tako te tožeče stranke – drugače kakor tožeče stranke iz obravnavane zadeve – brez navedenega sklepa niso imele pravice do stalnega dostopa do prostorov Parlamenta. Poleg tega je bil sklep iz te zadeve izrecen sklep o zavrnitvi dostopa, ki se je uporabljal posamično, ne pa zgolj ukrep preverjanja, ki ga opravijo varnostniki Parlamenta, zadolženi za izvajanje predhodnega splošnega sklepa, s katerim so kot v obravnavani zadevi določeni pogoji za dostop do prostorov Parlamenta.

55 Torej ob upoštevanju vsega navedenega ni mogoče šteti, da izpodbijani sklep v razmerju do tožečih strank potrebuje izvedbene ukrepe v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU.

56 Ker je torej izpodbijani sklep predpis, ki se neposredno nanaša na tožeče stranke in v razmerju do njih ne potrebuje izvedbenih ukrepov, je treba ugotoviti, da imajo procesno upravičenje v skladu s tretjo predpostavko iz člena 263, četrti odstavek, PDEU.

B. Dopustnost predlogov za prilagoditev tožb

57 Parlament je na obravnavi navedel, je bil izpodbijani sklep najprej s sklepom predsedstva z dne 26. januarja 2022 podaljšan do 13. marca 2022, nato pa s sklepom predsedstva z dne 7. marca 2022 še do 10. aprila 2022. Pojasnil je še, da sta ta nova sklepa temeljila na posodobljeni oceni zdravstvenih razmer in znanstvenih podatkov, ki so bili na voljo.

58 Ko je bilo tožečim strankam na obravnavi postavljeno vprašanje o vplivu teh novih sklepov, so navedle, da želijo prilagoditi predloge iz svojih tožb, da bi z njimi upoštevale te nove elemente.

59 Vendar je treba opozoriti, da je treba v skladu s členom 86(1) in (2) Poslovnika Splošnega sodišča tožbo prilagoditi z ločenim aktom pred koncem ustnega dela postopka ali pred odločitvijo Splošnega sodišča, da bo odločilo brez ustnega dela postopka.

60 Namen te zahteve je zlasti zagotoviti spoštovanje kontradiktornosti in pravice do obrambe, tako da se toženi stranki omogoči, da se odzove na tožbene razloge ali trditve tožeče stranke, kot so bili prilagojeni, v delu, v katerem se nanašajo na nove elemente (glej v tem smislu sodbe z dne 24. januarja 2019, Haswani/Svet, C-313/17 P, EU:C:2019:57, točke od 36 do 40; z dne 9. novembra 2017, HX/Svet, C-423/16 P, EU:C:2017:848, točka 23, in z dne 30. novembra 2016, Rotenberg/Svet, T-720/14, EU:T:2016:689, točka 139).

61 Poleg tega je treba ugotoviti, da so se tožeče stranke in njihovi zastopniki še pred obravnavo nujno seznanili z novimi sklepi, ki jih je sprejelo predsedstvo, zato bi morali izkazati potrebno skrbnost, tako da bi bodisi vložili nove tožbe na podlagi člena 263 PDEU bodisi bi tožbe prilagodili v skladu z zahtevami iz člena 86 Poslovnika.

62 Ker torej tožeče stranke zahtev za prilagoditev tožb niso vložile z ločenim aktom pred koncem ustnega dela postopka, ampak so bile te podane ustno na obravnavi, jih je treba zavreči kot nedopustne.

C. Vsebinska presoja

63 Tožeče stranke v tožbah navajajo štiri ločene tožbene razloge, ki se nanašajo na, prvič, neobstoj veljavne pravne podlage izpodbijanega sklepa, da bi ustvaril učinke za člane Parlamenta, drugič, to, da je izpodbijani sklep v nasprotju z načeloma svobode in neodvisnosti članov Parlamenta ter imunitetami, ki so jim priznane s Pogodbo, tretjič, kršitev splošnih načel glede obdelave osebnih podatkov, in četrtič, neupravičen poseg v pravico do spoštovanja zasebnega življenja in varstva osebnih podatkov, pravico do telesne celovitosti, pravico do svobode in varnosti ter pravico do enakosti pred zakonom in nediskriminacije.

1. Prvi tožbeni razlog: izpodbijani sklep nima veljavne pravne podlage, da bi ustvaril učinke za člane Parlamenta

64 Tožeče stranke trdijo, da člen 25 Poslovnika Parlamenta ni veljavna pravna podlaga za utemeljitev izpodbijanega sklepa, da bi ta lahko imel učinke zanje. Poudarjajo namreč, da so z odstavkom 2 te določbe, ki bi bil lahko po njihovem mnenju edini upošteven, predsedstvu podeljene zgolj splošne pristojnosti za notranjo organizacijo Parlamenta, s čimer naj ne bi bilo mogoče utemeljiti tako strogih ukrepov, kot so tisti iz izpodbijanega sklepa.

65 Tožeče stranke še trdijo, da se na podlagi člena 8 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) za določitev bistvenih elementov obdelave osebnih podatkov zahteva „zakon“. Vendar po njihovem mnenju sklep predsedstva gotovo ni zakon v smislu te določbe. Kakršna koli nasprotna razlaga naj bi učinkovala tako, da bi bilo na ravni institucij Unije zagotovljeno manjše varstvo kot na ravni držav članic, ki naj bi za kakršno koli obdelavo osebnih podatkov zahtevale sprejetje zakonodajnega standarda na podlagi parlamentarne razprave.

66 Tožeče stranke menijo, da člen 25(2) Poslovnika Parlamenta nikakor ne more biti podlaga za sprejetje ukrepov, ki so v nasprotju s Sklepom Evropskega parlamenta 2005/684/ES, Euratom z dne 28. septembra 2005 o sprejetju statuta poslancev Evropskega parlamenta (UL 2005, L 262, str. 1; v nadaljevanju: Statut poslancev) ali Protokola št. 7 o privilegijih in imunitetah Evropske unije (UL 2010, C 83, str. 266; v nadaljevanju: Protokol št. 7).

67 Parlament izpodbija trditve tožečih strank.

68 Na prvem mestu je treba opozoriti, da člen 232 PDEU določa, da Parlament sprejme svoj poslovnik z večino svojih članov.

69 V obravnavani zadevi ni sporno, da je bil izpodbijani sklep med drugim sprejet na podlagi člena 25(2) poslovnika Parlamenta. S to določbo je predsedstvu podeljena pristojnost, da sprejema finančne, organizacijske in upravne odločitve o zadevah, ki se nanašajo na notranjo organizacijo Parlamenta, njegovega sekretariata in teles.

70 Vendar je treba podobno kot Parlament ugotoviti, da izpodbijani sklep, v skladu s katerim se dostop do prostorov Parlamenta omeji samo na osebe z veljavnim COVID potrdilom, spada prav med odločitve o notranji organizaciji Parlamenta v smislu člena 25(2) njegovega poslovnika.

71 Iz pooblastila Parlamenta za notranjo organizacijo namreč izhaja, da lahko Parlament sprejme ustrezne ukrepe za zagotovitev dobrega delovanja in poteka svojih postopkov (sodbe z dne 10. februarja 1983, Luksemburg/Parlament, 230/81, EU:C:1983:32, točka 38; z dne 10. julija 1986, Wybot, 149/85, EU:C:1986:310, točka 16, in z dne 2. oktobra 2001, Martinez in drugi/Parlament, T-222/99, T-327/99 in T-329/99, EU:T:2001:242, točka 144).

72 Kot pa trdi Parlament, je izpodbijani sklep tak ukrep, saj je v skladu z njegovo uvodno izjavo 2 njegov cilj omogočiti ponovno vzpostavitev ureditve dela s fizično navzočnostjo, da se zagotovi neprekinjenost dejavnosti te institucije v okviru običajnih postopkov, ki izhajajo iz Pogodb, in polna uporaba vseh običajnih postopkov, določenih z njegovim poslovnikom, ter ponovno vzpostavi celotna in neomejena vloga, ki jo ima kot demokratično izvoljena institucija Unije, ki neposredno zastopa državljane na ravni Unije.

73 Pristojnost notranje organizacije Parlamenta, navedena v točki 71 zgoraj, se priznava tudi s sporazumi o sedežu, dogovorjenimi med institucijami Unije in državami članicami, v katerih so njihovi prostori. Tako sporazum o varnosti, ki so ga 31. decembra 2004 podpisali Parlament, Svet Evropske unije, Komisija, Evropski ekonomsko-socialni odbor, Odbor regij in Evropska investicijska banka na eni strani ter belgijska vlada na drugi strani, določa, da so institucije odgovorne za vse vidike varnosti in vzdrževanja reda znotraj prostorov, v katerih so nastanjene, pa tudi za dovoljenja za dostop do teh prostorov in preverjanja pri njem. Prav tako sporazum med Parlamentom in Velikim vojvodstvom Luksemburg z dne 2. decembra 1983 določa, da je Parlament odgovoren za varnost znotraj svojih prostorov in stavb ter da za to sprejme notranje predpise. Nazadnje, kar se tiče prostorov Parlamenta v Strasbourgu (Francija), je z upravnim sporazumom med to institucijo in francoskimi organi o varnosti nepremičnin Parlamenta v Strasbourgu z dne 25. junija 1998 prav tako priznana izključna odgovornost Parlamenta v zvezi z dovoljenji za dostop do njegovih prostorov in preverjanji pri njem.

74 Poleg tega je treba ugotoviti, da je izpodbijani sklep enakovreden omejitvi pravice poslancev do stalnega dostopa do prostorov Parlamenta, kot ga določa člen 1(1) Sklepa predsedstva z dne 3. maja 2004 o pravilih v zvezi s prepustnicami. Ker je predsedstvo ta sklep sprejelo zlasti na podlagi člena 22 Poslovnika Parlamenta v predhodni različici, ki se ujema s členom 25 trenutno veljavnega poslovnika, je smiselno, da je isti organ izpodbijani sklep v skladu z načelom vzporednosti oblik sprejel na isti pravni podlagi (glej sodbo z dne 18. oktobra 2018, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava in drugi/Komisija, T-364/16, EU:T:2018:696, točka 69 in navedena sodna praksa).

75 Na drugem mestu je treba preučiti trditev tožečih strank – ne da bi se bilo treba izreči o njeni upoštevnosti – da izpodbijani sklep ni „zakon“ v smislu člena 8 Listine, s katerim se določijo bistveni elementi obdelave osebnih podatkov tožečih strank.

76 Opozoriti je treba, da ima v skladu s členom 8 Listine „[v]sakdo […] pravico do varstva osebnih podatkov, ki se nanj nanašajo“, pri čemer se morajo ti „[o]sebni podatki […] obdelovati pošteno, za določene namene in na podlagi privolitve prizadete osebe ali na drugi legitimni podlagi, določeni z zakonom.“

77 Člen 52(1) Listine določa tudi, da mora biti „[k]akršno koli omejevanje uresničevanja pravic in svoboščin, ki jih priznava ta listina, […] predpisano z zakonom in spoštovati bistveno vsebino teh pravic in svoboščin“.

78 Člen 52(3) Listine poleg tega določa, da „[k]olikor ta listina vsebuje pravice, ki ustrezajo pravicam, zagotovljenim z Evropsko konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, sta vsebina in obseg teh pravic enaka kot vsebina in obseg pravic, ki ju določa navedena konvencija. Ta določba ne preprečuje širšega varstva po pravu Unije.“

79 Člen 8 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), pa določa, da ima „[v]sakdo […] pravico do spoštovanja njegovega zasebnega […] življenja“ in da se „[j]avna oblast […] ne sme vmešavati v izvrševanje te pravice, razen, če je to določeno z zakonom in nujno v demokratični družbi zaradi državne varnosti, javne varnosti ali ekonomske blaginje države, zato, da se prepreči nered ali kaznivo dejanje, da se zavaruje zdravje ali morala, ali da se zavarujejo pravice in svoboščine drugih ljudi“. Zato je treba pri razlagi člena 8 Listine člen 8 EKČP upoštevati kot minimalno raven varstva, saj obe določbi vsebujeta enakovredne pravice (glej v tem smislu sodbo z dne 8. aprila 2014, Digital Rights Ireland in drugi, C-293/12 in C-594/12, EU:C:2014:238, točka 54).

80 V skladu sodno prakso Sodišča in Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju: ESČP) zahteva, da mora biti vsak poseg v uresničevanje temeljnih pravic „predpisan z zakonom“ v smislu člena 52(1) Listine oziroma „določen z zakonom“ v smislu člena 8(2) EKČP, ne pomeni le, da mora imeti ukrep, s katerim je poseg določen, pravno podlago v nacionalnem pravu, ampak tudi, da mora ta pravna podlaga imeti določene lastnosti glede dostopnosti in predvidljivosti, tako da se prepreči tveganje samovoljnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 15. marca 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, točka 38; ter sodbi ESČP z dne 26. aprila 1979, Sunday Times proti Združenemu kraljestvu, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, točka 49, in z dne 4. decembra 2015, Roman Zakharov proti Rusiji, CE:ECHR:2015:1204JUD004714306, točka 228).

81 Poleg tega je iz sodne prakse ESČP razvidno, da je treba besedo „zakon“ v izrazu „določen z zakonom“, uporabljen med drugim v členu 8(2) EKČP, razumeti v materialnem, in ne formalnem pomenu. Torej hkrati vključuje napisano in nenapisano pravo ter ni omejen samo na zakonodajna besedila, ampak vključuje tudi pravne akte in instrumente nižje stopnje. Skratka, „zakon“ je veljavno besedilo, kot so ga razložila pristojna sodišča (glej v tem smislu sodbi ESČP z dne 26. aprila 1979, Sunday Times proti Združenemu kraljestvu, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, točka 47, in z dne 8. aprila 2021, Vavřička in drugi proti Češki republiki, CE:ECHR:2021:0408JUD004762113, točka 269).

82 Torej okoliščina, da izpodbijani sklep ni predpis na zakonodajni ravni, sprejet na podlagi parlamentarne razprave, ne zadostuje za to, da se ne obravnava kot „zakon“ v smislu člena 8 Listine, razloženega ob upoštevanju člena 8 EKČP.

83 Drži sicer, da iz sodne prakse ESČP prav tako izhaja, da mora nacionalno pravo, če naj izpolni zahteve za status zakona, zagotavljati določeno varstvo zoper samovoljne posege javne oblasti v pravice, zagotovljene z EKČP, in da bi bil pri vprašanjih, povezanih s temeljnimi pravicami, zakon v nasprotju z vladavino prava, torej enim od temeljnih načel demokratične družbe, določenim z EKČP, če diskrecijska pravica, podeljena izvršilni oblasti, ne bi bila omejena. Torej morajo biti v njem z zadostno jasnostjo opredeljeni obseg in pravila izvajanja take pristojnosti (glej sodbo ESČP z dne 15. marca 2022, Communauté genevoise d'action syndicale (CGAS) proti Švici, CE:ECHR:2022:0315JUD002188120, točka 78 in navedena sodna praksa).

84 Ker pa je v obravnavani zadevi izpodbijani sklep že „zakon“ v smislu člena 8 Listine, razloženega ob upoštevanju člena 8 EKČP, ni mogoče šteti, da je Parlament potreboval izrecno dovoljenje zakonodajalca Unije, da je lahko sprejel take ukrepe, ki temeljijo na členu 232 PDEU in členu 25(2) njegovega poslovnika.

85 Kot poleg tega trdi Parlament, ima v obravnavani zadevi izpodbijani sklep zahtevane lastnosti glede dostopnosti in predvidljivosti, da je preprečeno tveganje samovoljnosti.

86 V tem okviru je treba poudariti, da izpodbijani sklep določa jasna in natančna pravila, ki urejajo obseg in uporabo zadevnega ukrepa, in zlasti posameznikom, na katere se nanašajo osebni podatki, zagotavlja zadostna jamstva, ki omogočajo učinkovito varovanje njihovih osebnih podatkov pred tveganji zlorabe in vsakršnim nezakonitim dostopom do teh podatkov ter njihovo nezakonito uporabo (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 8. aprila 2014, Digital Rights Ireland in drugi, C-293/12 in C-594/12, EU:C:2014:238, točka 54 in navedena sodna praksa).

87 Iz uvodnih izjav od 22 do 25 in člena 4 izpodbijanega sklepa tako izhaja, da so posamezniki, katerih osebne podatke Parlament obdeluje na podlagi tega sklepa, zaščiteni z Uredbo (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 45/2001 in Sklepa št. 1247/2002/ES (UL 2018, L 295, str. 39).

88 Nazadnje je treba podobno kot Parlament še ugotoviti, da se trditev tožečih strank, da na podlagi člena 25(2) Poslovnika Parlamenta ni mogoče sprejeti ukrepov, ki so v nasprotju s Statutom poslancev ali Protokolom št. 7, ne nanaša na vprašanje ustrezne pravne podlage izpodbijanega sklepa, ampak na vprašanje zakonitosti tega sklepa z vidika navedenih določb, torej vprašanje, ki bo preučeno v okviru drugega tožbenega razloga v nadaljevanju.

89 Ob upoštevanju navedenega je treba ugotoviti, da je člen 25(2) Poslovnika Parlamenta veljavna pravna podlaga za sprejetje izpodbijanega sklepa.

90 Prvi tožbeni razlog je treba tako zavrniti kot neutemeljen.

2. Drugi tožbeni razlog: kršitev načel svobode in neodvisnosti poslancev ter kršitev imunitet, ki so jim podeljene s Pogodbo

91 Drugi tožbeni razlog tožečih strank je sestavljen iz dveh delov, ki se nanašata na eni strani na člen 2 Statuta poslancev, ki določa načeli svobode in neodvisnosti evropskih poslancev, na drugi strani pa na kršitev imunitet, ki se tem poslancem priznavajo zlasti s Protokolom št. 7.

a) Prvi del: neskladnost izpodbijanega sklepa z načeloma svobode in neodvisnosti članov Parlamenta

92 Tožeče stranke menijo, da je izpodbijani sklep zelo omejevalen in da je z njim grobo poseženo v načelo svobodnega in neodvisnega izvrševanja mandata člana Parlamenta, kot je določeno v členu 2 Statuta poslancev, saj bi jim bilo lahko zaradi tega sklepa preprečeno sodelovanje na zasedanjih in izvajanje njihove naloge zastopanja, kar bi lahko negativno vplivalo na ravnovesje pristojnosti in svobodno uresničevanje demokracije.

93 V zvezi s tem tožeče stranke opozarjajo, da se zavrnitev dostopa do prostorov Parlamenta, določena z izpodbijanim sklepom v primeru nepredložitve veljavnega COVID potrdila, uporablja ne glede na razlog za to nepredložitev. Tako naj poslanec veljavnega COVID potrdila morda ne bi mogel predložiti, ker ga nima ali ga ne želi imeti, morda pa tudi zato, ker ga je pozabil ali izgubil oziroma njegov pametni telefon v trenutku preverjanja ne deluje. Ob tem še poudarjajo, da se bodo morali člani Parlamenta, ki nimajo potrdila o cepljenju ali potrdila o preboleli bolezni, testirati najmanj vsaka dva dni, saj je trajanje veljavnosti teh testov omejeno. Poleg tega naj bi bilo treba predvideti, da je treba med trenutkom testiranja in trenutkom, ko se ustvari hitroodzivna koda (v nadaljevanju: koda QR), kar nekaj časa čakati. Če torej želijo tožeče stranke priti v Parlament v ponedeljek zjutraj, naj ne bi imele druge izbire, kot da te teste opravijo med dnevi počitka, medtem ko se v „rdečih“ tednih plenarnih zasedanj in „rožnatih“ tednih trialogov v praksi ne bi mogle testirati, saj se v teh tednih razprave končajo pozno zvečer in znova začnejo zgodaj zjutraj.

94 Parlament te trditve izpodbija.

95 Najprej je treba opozoriti, da so v skladu s členom 2(1) Statuta poslancev „[p]oslanci […] svobodni in neodvisni“. Prav tako člen 2 Poslovnika Parlamenta med drugim določa, da poslanci svoj mandat izvršujejo svobodno in neodvisno. Načelo svobodnega in neodvisnega mandata poslancev je načelo, ki je skupno vsem demokratičnim parlamentarnim sistemom in je bistveni element predstavniške demokracije, na kateri v skladu s členom 10(1) PDEU temelji delovanje Unije. To načelo vključuje pravico evropskih poslancev do neoviranega dostopa do prostorov Parlamenta, da lahko dejavno sodelujejo pri delu odborov in delegacij Parlamenta v skladu s členom 5(4) Poslovnika Parlamenta.

96 Z izpodbijanim sklepom je torej poseženo v izvrševanje mandata evropskih poslancev, saj jim je z njim naložen dodaten pogoj za možnost dostopa do prostorov Parlamenta, to je obvezna predložitev veljavnega COVID potrdila.

97 Vendar je treba poudariti, da načelo svobodnega in neodvisnega mandata poslancev ni absolutno načelo ter se lahko zanj uporabljajo določene omejitve, ki jih sprejme zlasti Parlament v skladu s svojo pristojnostjo za notranjo organizacijo, določeno s členom 232 PDEU, če se z njimi uresničuje legitimen cilj.

98 Kljub temu pa je treba pri kakršnem koli posegu v načelo svobodnega in neodvisnega mandata poslancev ali kakršni koli njegovi omejitvi spoštovati načelo sorazmernosti kot splošno načelo prava Unije. To načelo zahteva, da so akti institucij Unije primerni in potrebni za uresničitev zastavljenega cilja, pri čemer je treba takrat, ko je mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, izbrati tistega, ki je najmanj omejujoč (glej v tem smislu sodbo z dne 2. oktobra 2001, Martinez in drugi/Parlament, T-222/99, T-327/99 in T-329/99, EU:T:2001:242, točka 215 in navedena sodna praksa).

99 Na prvem mestu, in kot je razvidno zlasti iz uvodnih izjav od 1 do 11 izpodbijanega sklepa, se z njim uresničuje legitimen cilj, to je uskladiti interesa, ki si v okviru pandemije konkurirata, in sicer na eni strani neprekinjenost dejavnosti Parlamenta, na drugi strani pa zdravje oseb, navzočih v prostorih Parlamenta.

100 Parlament mora namreč na eni strani zagotavljati neprekinjenost svojih dejavnosti, ki izhajajo iz Pogodb. Tako je bilo treba med pandemijo covida-19 ohraniti operativno zmogljivost Parlamenta, še zlasti njegovo zakonodajno in proračunsko dejavnost. Za to je Parlament sprejel

izredne ukrepe na podlagi naslova XIIIa svojega poslovnika, ki so zajemali zlasti uresničevanje metod udeležbe na daljavo. Kot pa je razvidno iz člena 237a Poslovnika Parlamenta, morajo biti taki izredni ukrepi po definiciji časovno omejeni. Torej je moral Parlament svoje dejavnosti čim hitreje znova začeti opravljati v običajni obliki, torej s fizično navzočnostjo poslancev, da je tako zagotovil običajno delovanje Parlamenta kot institucije Unije, katere člani so demokratično izvoljeni.

101 Na drugi strani mora Parlament v skladu z dolžnostjo skrbnega ravnanja in obveznostjo, ki izhaja zlasti iz člena 1e(2) Kadrovskih predpisov, ki se v skladu s členom 10 Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije (v nadaljevanju: PZDU) uporablja tudi za začasne uslužbence Unije, zagotavljati zdravje in varnost uradnikov in drugih uslužbencev Unije. Ne da bi se nalagala obveznost rezultata, je takšna dolžnost institucij Unije, da kot delodajalke zagotovijo varnost svojega osebja, še posebej stroga, diskrecijska pravica uprave na tem področju pa sicer obstaja, vendar je omejena (glej v tem smislu sodbi z dne 27. marca 1990, Grifoni/Komisija, C-308/87, EU:C:1990:134, točka 14, in z dne 12. maja 2011, Missir Mamachi di Lusignano/Komisija, F-50/09, EU:F:2011:55, točka 126). Enako velja za obveznost zagotavljanja zdravja osebja v službi Unije. Ker navzočnost poslancev v prostorih Parlamenta pomeni, da bodo v stiku z osebjem te institucije, je izpolnjevanje obveznosti zagotavljanja zdravja tega osebja za Parlament torej pomenila, da mora poskrbeti za to, da bo taka vrnitev k običajni dejavnosti mogoča brez splošnih škodljivih učinkov za zdravje oseb, navzočih v njegovih prostorih, med katerimi so člani osebja te institucije.

102 V zvezi s tem je zdravstvena služba Parlamenta, kot je razvidno iz uvodne izjave 13 izpodbijanega sklepa, menila:

„[V]eč ljudi v prostorih Parlamenta, večje število potovanj zaradi ponovne vzpostavitve misij, vse pogostejši tesni stiki na sestankih s fizično navzočnostjo in povečanje pojavnosti COVID-19 v družbi pomenijo večje tveganje za vnos virusa v Evropski parlament ter večje tveganje za notranji prenos COVID-19 in karantene. Poleg tega mora Evropski parlament kot mednarodna organizacija in institucija, dostopna javnosti, kot dodaten dejavnik tveganja, zaradi katerega bi lahko postal žarišče prenosa, upoštevati pogosta mednarodna potovanja. Zato bi bilo treba upoštevati zdravstvene razmere na ravni Unije, ne pa samo razmere na ravni držav članic, v katerih ima Parlament sedež ali kjer so njegovi kraji dela.“

103 Kot je poleg tega razvidno iz uvodne izjave 14 izpodbijanega sklepa, podatki, ki jih je predložila zdravstvena služba Parlamenta, kažejo, da je bilo v prvih dveh tednih in pol meseca septembra 2021 več zaznanih primerov tesnih stikov z osebami, ki so bile na testu PCR pozitivne na covid-19, kot v katerem koli predhodnem mesecu od novembra 2020 ter da se je ta trend ohranil še ves september 2021 in prvi teden oktobra 2021.

104 Ob upoštevanju navedenega je treba torej šteti, da se z izpodbijanim sklepom uresničuje legitimen cilj in da ob upoštevanju informacij, ki jih je imel Parlament na voljo ob njegovem sprejetju, ne pomeni instrumenta, ki bi bil za uresničitev tega cilja očitno neustrezen.

105 Na drugem mestu je treba preučiti, ali izpodbijani sklep ne pomeni nesorazmernega ali nerazumnega posega v svobodo mandata poslancev ter ne škoduje samemu bistvu te pravice (glej v tem smislu sodbo z dne 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, točka 148 in navedena sodna praksa).

106 Kot v zvezi s tem opozarja Parlament, so povsod v Uniji splošno, hitro in dostopno na voljo cepiva in testi za odkrivanje covida-19, kar je podlaga za izdajo COVID potrdil. Tega, da morajo poslanci za vstop v prostore Parlamenta predložiti COVID potrdilo – ob upoštevanju legitimnega cilja izpodbijanega sklepa, to je varovanja življenja in zdravja oseb, navzočih v prostorih Parlamenta, ob hkratnem zagotavljanju vrnitve k njegovi običajni dejavnosti – torej ni mogoče razumeti kot nesorazmeren in nerazumen poseg v izvrševanje svobodnega mandata.

107 Opozoriti je še treba, da je Parlament vzpostavil ukrepe, s katerimi je poslancem ponudil potrebno podporo in jim omogočil izpolnitev novih zahtev za dostop, če ne bi imeli COVID potrdila, na primer možnost brezplačnega testiranja na kraju samem v vseh treh njegovih krajih dela.

108 Poleg tega je izpodbijani sklep omejen na nujno potrebno za zagotovitev vrnitve k običajnim dejavnostim Parlamenta. V skladu z mnenjem uradnega zdravnika Parlamenta z dne 10. oktobra 2021 bi namreč vrnitev k običajni dejavnosti Parlamenta neizogibno pomenila še več primerov covida-19 in karanten. V skladu z istim mnenjem bi bilo mogoče taka tveganja zmanjšati z ukrepi, kot je tisti iz izpodbijanega sklepa. Kar se tiče varstva osebnih podatkov, se pri preverjanju COVID potrdil ob vstopu v prostore Parlamenta – kot je razvidno iz dokazov, ki jih je predložil Parlament – prikaže kar se da malo osebnih podatkov (glej točko 177 v nadaljevanju).

109 Poleg tega je treba opozoriti, da izpodbijani sklep ni trajen. Člen 6 tega sklepa namreč določa, da se razen v primeru podaljšanja, spremembe ali razveljavitve preneha uporabljati 31. januarja 2022 in da se redno ponovno preučuje ob upoštevanju razvoja zdravstvenih razmer.

110 Kot poleg tega trdi Parlament, izpodbijani sklep omogoča odpravo izrednih ukrepov, članom Parlamenta pa ponovno uresničevanje njihovih pravic z vrnitvijo k dejavnostim na kraju samem z veliko manj omejitvami pri izvrševanju njihovega svobodnega in neodvisnega mandata kot v okviru postopka udeležbe na daljavo.

111 Nazadnje je treba podobno kot Parlament še ugotoviti, da tožeče stranke niso navedle nobenega alternativnega ukrepa, s katerim bi bilo manj poseženo v pravice, vendar bi se z njim kljub temu na podoben način uresničeval zastavljeni cilj. V zvezi s tem niso dokazale, da bi bilo s ponovno vzpostavitvijo dejavnosti Parlamenta s fizično navzočnostjo brez kakršne koli obveznosti predložitve COVID potrdila za dostop do prostorov Parlamenta mogoče na enak način prispevati k uresničitvi cilja zagotavljanja zdravja osebja.

112 Vendar tožeče stranke navajajo več negativnih posledic izpodbijanega sklepa za njihov položaj (glej točko 93 zgoraj).

113 Prvič, v zvezi z delom, v katerem se tožeče stranke sklicujejo na škodo, ker ne bi želele predložiti veljavnega COVID potrdila ali bi ga pozabile, je treba ugotoviti, da škoda, ki jo zatrjujejo, ne bi bila posledica učinkov, ki jih povzroči sam izpodbijani sklep, ampak njihove izbire, da ne predložijo takega potrdila, saj ne trdijo, da tega ne bi mogle storiti (sklep z dne 8. decembra 2021, D'Amatoin drugi/Parlament, T-722/21 R, neobjavljen, EU:T:2021:874, točka 23).

114 Drugič, ugotoviti je treba, da člen 5(2) izpodbijanega sklepa generalnemu sekretarju Parlamenta omogoča, da prizna izjeme od obveznosti predložitve takega potrdila za vstop v prostore Parlamenta, da se tako upoštevajo nekateri posebni položaji.

115 Tretjič, v zvezi z delom, v katerem tožeče stranke trdijo, da bi se lahko znašle v položaju, ko ne bi mogle predložiti veljavnega COVID potrdila zaradi tehničnih težav, povezanih na primer z uporabo pametnega telefona, je treba opozoriti, da je COVID potrdilo sprejemljivo predložiti v papirnati in digitalni obliki, zato bi se bilo tem težavam načeloma mogoče izogniti.

116 Četrtič, tožeče stranke trdijo, da bi se morale zelo pogosto testirati, in sicer celo med dnevi počitka, ter da se med delovnimi dnevi z zelo veliko delovnimi obveznostmi ne bi mogle testirati.

117 Ne da bi se bilo treba izreči o dopustnosti te trditve v zvezi s tožečimi strankami, ki niso bile niti cepljene niti niso bolezni prebolele, je treba ugotoviti, da Parlament svojim poslancem v svojih treh krajih dela ponuja potrebno podporo, da lahko izpolnijo nove zahteve za dostop, če ne bi imeli veljavnega COVID potrdila. Tako jim je zagotovil možnost brezplačnega testiranja na kraju samem v vseh treh svojih krajih dela. Poleg tega je bilo celotno osebje Parlamenta o tej možnosti obveščeno 28. oktobra 2021, to je pred začetkom veljavnosti izpodbijanega sklepa. Dalje, za dostop do prostorov Parlamenta zadostuje predložitev negativnega rezultata testa PCR, opravljenega v Belgiji, Luksemburgu ali Franciji. Nazadnje, medtem ko je bila sprva veljavnost rezultatov testov PCR dva koledarska dneva po dnevu testiranja, je bilo nato v skladu s sklepom generalnega sekretarja Parlamenta z dne 19. novembra 2021 trajanje veljavnosti takega testa v obdobju od 22. novembra 2021 do 27. januarja 2022 podaljšano na 72 ur po njegovi izvedbi.

118 Petič, v zvezi s trditvijo tožečih strank, da je z izpodbijanim sklepom tudi neposredno poseženo v njihovo predstavniško pristojnost, ki jo imajo kot izvoljeni poslanci Parlamenta, in v njihovo sposobnost koristnega in učinkovitega dela, saj se uporablja tudi za njihove pomočnike in osebje Parlamenta, je treba podobno kot Parlament ugotoviti, da niso navedle nobene posebne trditve, s katero bi dokazale, da te osebe ne bi mogle pravočasno izpolniti pogojev za dostop, naloženih z izpodbijanim sklepom.

119 Šestič in nazadnje, tožeče stranke navajajo, da so bili vsi predlogi sprememb, katerih namen je bil za dostop do prostorov francoske državne skupščine in senata kot pogoj določiti predložitev COVID potrdila, zavrnjeni zlasti na podlagi odločbe Conseil constitutionnel (ustavni svet, Francija) z dne 11. maja 2020, v kateri je bilo opozorjeno, da več določb francoske ustave nalaga spoštovanje svobode članov Parlamenta pri izvrševanju njihovega mandata in da ni mogoče poslancu nikoli zavrniti dostopa so parlamentarne dvorane.

120 V zvezi s tem zadostuje spomniti, da ima Parlament, katerega prostori niso samo v Franciji, ampak tudi v Belgiji in Luksemburgu, na voljo samostojno pravno podlago za sprejetje ukrepov za notranjo organizacijo, kakršni so ukrepi, ki so bili na podlagi člena 232 PDEU in člena 25(2) njegovega poslovnika uvedeni z izpodbijanim sklepom, zato ga presoje, opravljene na ravni posamezne države članice, ne morejo zavezovati.

121 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da ni mogoče z nobeno od trditev tožečih strank dokazati, da bi izpodbijani sklep pomenil nesorazmeren ali nerazumen poseg v svobodno in neodvisno izvrševanje mandata poslanca niti da bi škodoval samemu bistvu tega izvrševanja.

122 Prvi del drugega tožbenega razloga je treba zato zavrniti kot neutemeljen.

b) Drugi del: kršitev imunitet poslancev, ki so jim podeljene s Protokolom št. 7

123 Tožeče stranke menijo, da se z izpodbijanim sklepom krši tudi člen 7, prvi odstavek, Protokola št. 7, na podlagi katerega naj bi bilo državam članicam prepovedano upravno omejevati prosto gibanje evropskih poslancev. To določbo naj bi bilo treba ob upoštevanju člena 4(3), zadnji pododstavek, PEU razlagati kot prepoved vseh ukrepov, ki bi lahko ogrozili uresničevanje ciljev Unije, vključno z ukrepi, ki bi lahko pomenili oviro za delovanje institucij Unije.

124 Tožeče stranke še menijo, da je člen 7, prvi odstavek, Protokola št. 7 formalno sicer res naslovljen na države članice, vendar naj ne bi bilo nobenega dvoma o tem, da se uporablja tudi za institucije Unije, kadar same sprejmejo omejevalne ukrepe, kakršni so ti iz izpodbijanega sklepa. To določbo naj bi bilo namreč treba razlagati ob upoštevanju določb Listine, še zlasti členov v zvezi z varovanjem zasebnega življenja in pravice do telesne celovitosti. Poleg tega naj bi iz člena 18 Protokola št. 7 in člena 5 Poslovnika Parlamenta izhajalo, da mora ta pri uporabi Protokola št. 7 sodelovati z državami članicami. Natančneje, Parlament naj bi moral zagotavljati neodvisnost poslancev pri opravljanju njihovih nalog in ohranjati njihovo pravico do dejavnega sodelovanja pri delu odborov in delegacij Parlamenta.

125 Parlament te trditve izpodbija.

126 Člen 7 Protokola št. 7 določa, da se „[p]rosto gibanje članov Evropskega parlamenta do kraja zasedanja Evropskega parlamenta ali nazaj […] ne sme upravno ali kako drugače omejevati“.

127 Preučiti je treba, ali ta določba – kot trdijo tožeče stranke – Parlamentu preprečuje sprejetje ukrepov za omejitev ali pogojevanje dostopa do prostorov te institucije, kakršen je ukrep iz izpodbijanega sklepa.

128 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti – kot priznavajo tožeče stranke – da je Protokol št. 7 na prvem mestu naslovljen na države članice, ne pa na institucije Unije.

129 Dalje, kot trdijo tožeče stranke, člen 18 Protokola št. 7 določa, da „[i]nstitucije Unije sodelujejo [z] zadevni[mi] držav[ami] članic[ami] pri uporabi tega protokola“. Člen 5 Poslovnika Parlamenta med drugim določa, da poslanci uživajo privilegije in imunitete, določene v Protokolu št. 7, in da imajo „[z]a namene opravljanja svojih parlamentarnih obveznosti […] vsi poslanci pravico dejavno sodelovati pri delu odborov in delegacij Parlamenta v skladu z določbami tega poslovnika“.

130 Vendar iz teh določb – tudi če se razlagajo ob upoštevanju določb Listine, zlasti tistih v zvezi s pravico do spoštovanja zasebnega življenja in telesne celovitosti – nikakor ne izhaja, da Parlament ne bi bil na podlagi člena 25(2) svojega poslovnika pristojen za sprejetje ukrepov za notranjo organizacijo, kakršni so ti iz izpodbijanega sklepa. Nasprotno, člen 5 tega poslovnika izrecno določa, da se pravica poslancev, da dejavno sodelujejo pri delu odborov in delegacij Parlamenta, uresničuje „v skladu z določbami tega poslovnika“.

131 Poleg tega, kot je razvidno iz zadnjega pododstavka člena 176(1) Poslovnika Parlamenta, lahko „[p]redsednik […] poslancu izreče kazen v primerih, ko ta poslovnik ali sklep, ki ga predsedstvo sprejme v skladu s členom 25, določa uporabo tega člena“. Če bi bilo treba sprejeti razlago Protokola št. 7, ki jo predlagajo tožeče stranke, bi bila taka določba že sama po sebi nezakonita. Vendar je treba poudariti, da se tožeče stranke niso sklicevale na nezakonitost Poslovnika Parlamenta na podlagi člena 277 PDEU.

132 Nazadnje je treba opozoriti, da so v skladu s sodno prakso privilegiji in imunitete, ki so Uniji priznane s Protokolom št. 7, zgolj funkcionalne narave, ker je njihov namen preprečiti oviranje delovanja in neodvisnosti Unije. Zato so ti privilegiji in imunitete podeljeni izključno v interesu Unije. To nujno velja tudi za imuniteto članov Parlamenta, katere namen je preprečiti kakršno koli oviranje pravilnega delovanja institucije, katere člani so, torej izvajanja pristojnosti te institucije (glej sklep z dne 30. septembra 2011, Gollnisch/Parlament, T-346/11 R, neobjavljen, EU:T:2011:553, točka 23 in navedena sodna praksa). V istem smislu člen 5(2), drugi stavek, Poslovnika Parlamenta določa, da „[p]arlamentarna imuniteta ni osebni privilegij poslanca, temveč je jamstvo neodvisnosti Parlamenta kot celote in njegovih poslancev“.

133 Torej je treba ob upoštevanju navedenih preudarkov ugotoviti, da izpodbijani sklep ne pomeni kršitve Protokola št. 7, niti ni z njim posamezno kršen člen 7 tega protokola.

134 Drugi del drugega tožbenega razloga je zato treba prav tako zavrniti kot neutemeljen in s tem drugi tožbeni razlog v celoti.

3. Tretji tožbeni razlog: kršitev splošnih načel glede obdelave osebnih podatkov

135 Tretji tožbeni razlog, ki so ga navedle tožeče stranke, je razdeljen na dva dela, ki se nanašata, prvič, na kršitev načela omejitve namenov obdelave podatkov in načela zakonitosti, in drugič, na kršitev načel lojalnosti, preglednosti in najmanjšega obsega.

a) Prvi del: kršitev načel omejitve namenov obdelave podatkov in zakonitosti

136 Tožeče stranke opozarjajo, da je treba v skladu z načelom omejitve namena osebne podatke zbirati za določene, izrecne in zakonite namene ter da se ne smejo nadalje obdelovati na drugačen način. Tako naj bi imel upravljavec možnost prvotne namene obdelave razširiti samo izjemoma v primerih, taksativno naštetih v členu 6 Uredbe 2018/1725.

137 Za to, da bi se lahko osebni podatki, navedeni na COVID potrdilih, uporabili za dovolitev dostopa do prostorov Parlamenta, naj bi se zato z zakonom zahtevalo, da so bili zbrani zaradi tega.

138 Vendar tožeče stranke na eni strani poudarjajo, da Uredba 2021/953 določa samo obdelavo podatkov za olajšanje uveljavljanja pravice do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic med pandemijo covida-19. Na drugi strani naj bi iz uvodne izjave 48 Uredbe 2021/953 jasno izhajalo, da morajo države članice, če želijo osebne podatke, obdelane v okviru uveljavljanja COVID potrdila, uporabiti še za druge namene poleg tistih, določenih z Uredbo 2021/953, za to določiti posebno nacionalno pravno podlago. Na to načelo naj bi bilo pred kratkim opozorjeno tudi v Skupnem mnenju 04/2021 Evropskega odbora za varstvo podatkov (EOVP) in Evropskega nadzornika za varstvo podatkov (ENVP) o predlogu uredbe Parlamenta in Sveta o okviru za izdajanje, preverjanje in priznavanje interoperabilnih potrdil o cepljenju, testu in preboleli bolezni za olajšanje prostega gibanja med pandemijo COVID-19 (digitalno zeleno potrdilo) (v nadaljevanju: skupno mnenje 04/2021), nanj pa naj bi ENVP opozoril tudi v svojih smernicah „o vračanju na delovno mesto in odkrivanju stanja imunosti ali okužbe s COVID s strani evropskih institucij“.

139 Poleg tega naj v Belgiji, kjer se bodo morali poslanci najpogosteje testirati, v belgijskih predpisih med nameni obdelave osebnih podatkov, povezanih s COVID potrdilom, ne bi bil naveden dostop do kraja dela ali do parlamentov v državi. Taka uporaba naj bi bila celo izrecno zavrnjena, saj naj bi privedla do prikritega obveznega cepljenja. Enako naj bi bila v Franciji uporaba COVID potrdila pri dostopu do parlamentarnih skupščin izrecno zavrnjena.

140 Nazadnje, tožeče stranke še poudarjajo, da se v obravnavani zadevi ne uporablja nobena od izjem iz člena 6 Uredbe 2018/1725, zato ne more Parlament z nobeno od teh izjem utemeljiti „obdelave podatkov za drug združljivi namen“.

141 Tožeče stranke torej menijo, da je – ker ne obstaja nacionalna pravna podlaga, s katero bi bila izrecno dovoljena obdelava zdravstvenih podatkov o cepljenju, testu ali preboleli bolezni za pogojevanje dostopa do delovnega mesta in parlamentarnih skupščin – z obdelavo osebnih podatkov, ki jo izvaja Parlament, kršeno načelo omejitve namena obdelave in ta je zato nezakonita.

142 Parlament te trditve izpodbija.

143 Najprej je treba opozoriti, da se v skladu s členom 4(1) izpodbijanega sklepa „[o]sebni podatki, pridobljeni iz potrdila ali enakovrednega potrdila s postopkom branja kode, […] obdelujejo v skladu z Uredbo (EU) 2018/1725“. V skladu s členom 4(1)(b) Uredbe 2018/1725, ki določa načelo omejitve namena, pa morajo biti osebni podatki „zbrani za določene, izrecne in zakonite namene ter se ne smejo nadalje obdelovati na način, ki ni združljiv s temi nameni“.

144 Nameni obdelave osebnih podatkov iz COVID potrdil so opredeljeni v členu 10(2) Uredbe 2021/953, ki določa:

„Za namene te uredbe se osebni podatki na potrdilih, izdanih na podlagi te uredbe, obdelujejo samo za namene dostopa do informacij, vključenih na potrdilu, in njihovega preverjanja, da se olajša uveljavljanje pravice do prostega gibanja v Uniji med pandemijo COVID-19. Po koncu obdobja uporabe te uredbe nadaljnja obdelava podatkov ni več dovoljena.“

145 V zvezi s tem je treba podobno kot Parlament ugotoviti, da je treba člen 10(2) Uredbe 2021/953 razlagati tako, da lahko države članice prav „za namene te uredbe“ ali, drugače povedano, pri izvajanju te uredbe osebne podatke iz COVID potrdil obdelujejo samo za olajšanje uveljavljanja pravice do prostega gibanja.

146 Kot pa je izrecno navedeno v uvodni izjavi 48 Uredbe 2021/953, lahko „[d]ržava članica […] osebne podatke obdela za druge namene, če je pravna podlaga za tovrstno obdelavo, vključno s povezanimi obdobji hrambe, določena v nacionalnem pravu, ki mora biti skladno s pravom Unije o varstvu podatkov ter z načeli učinkovitosti, nujnosti in sorazmernosti ter bi moralo vsebovati določbe, s katerimi bi bili jasno določeni področje uporabe in obseg obdelave, poseben namen, kategorije subjektov, ki lahko preverjajo potrdilo, ter ustrezni zaščitni ukrepi za preprečevanje diskriminacije in zlorab, pri čemer se upošteva tveganja za ogrožanje pravic in svoboščin posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki“.

147 V nasprotju s trditvijo tožečih strank iz te uvodne izjave ni mogoče izpeljati, da so institucije Unije, torej v obravnavani zadevi Parlament, za obdelavo osebnih podatkov iz COVID potrdil za druge namene poleg tistih, določenih z Uredbo 2021/953, pooblaščene samo, če jim je to izrecno dovoljeno s pravno podlago, določeno z nacionalnim pravom.

148 Kot namreč trdi Parlament, je mogoče to, da je v četrtem stavku uvodne izjave 48 napoteno samo na države članice in nacionalno pravo, ne pa na institucije Unije, pojasniti z dejstvom, da je ta uredba naslovljena na države članice, ne pa na navedene institucije.

149 Dalje, ugotoviti je treba, da mora biti v skladu s členom 5(2) Uredbe 2018/1725 podlaga za dejavnosti obdelave osebnih podatkov, potrebnih za upravljanje in delovanje institucij, določena v pravu Unije.

150 Tako je Parlament s sprejetjem izpodbijanega sklepa na podlagi svoje pristojnosti za notranjo organizacijo, ki izhaja iz člena 232 PDEU, ustvaril pravno podlago v pravu Unije, ki mu omogoča obdelavo osebnih podatkov iz COVID potrdil za dostop do svojih prostorov v treh svojih krajih dela ob upoštevanju Uredbe 2018/1725.

151 Torej je treba trditve tožečih strank, ki temeljijo na belgijski ali francoski zakonodaji, zavrniti kot neupoštevne, saj za to, da se Parlamentu omogoči obdelava osebnih podatkov iz COVID potrdil za druge namene poleg tistih, določenih z Uredbo 2021/953, ni nikakor potrebna nacionalna pravna podlaga.

152 V nasprotju s trditvijo tožečih strank teh ugotovitev ni mogoče omajati niti s skupnim mnenjem 04/2021 niti s „smernicami ENVP o vračanju na delovno mesto in odkrivanju stanja imunosti ali okužbe s COVID s strani evropskih institucij“.

153 Na eni strani sta EOVP in ENVP v točki 23 skupnega mnenja 04/2021 pojasnila, da „vsaka nadaljnja uporaba okvira in digitalnega zelenega potrdila na podlagi prava države članice, razen tiste, ki omogoča uveljavljanje pravice do prostega gibanja med državami članicami EU, ne spada v okvir [p]redloga [uredbe Parlamenta in Sveta o okviru za izdajanje, preverjanje in priznavanje interoperabilnih potrdil o cepljenju, testu in preboleli bolezni za olajšanje prostega gibanja med pandemijo COVID-19 (digitalno zeleno potrdilo)] in posledično tudi ne v okvir [tega] skupnega mnenja“.

154 Na drugi strani, kar se tiče „smernic ENVP o vračanju na delovno mesto in odkrivanju stanja imunosti ali okužbe s COVID s strani evropskih institucij“, je v točki 6.1 potrjeno, da je treba pojem „nacionalno pravo“ v smislu uvodne izjave 48 Uredbe 2021/953 v zvezi z institucijami Unije razlagati tako, da je z njim napoteno na člen 1e(2) Kadrovskih predpisov v povezavi z izvedbenim sklepom institucije o sprejetju ustreznih ukrepov za varstvo temeljnih pravic in interesov zadevnih oseb.

155 Nazadnje, v zvezi z delom, v katerem se tožeče stranke sklicujejo na kršitev člena 6 Uredbe 2018/1725, je treba ugotoviti, da ta določba določa odstopanje od načela omejitve namena. V skladu s tem členom mora namreč upravljavec, „[k]adar obdelava podatkov za drug namen kot za tistega, za katerega so bili osebni podatki zbrani, ne temelji na privolitvi posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ali na pravu Unije, ki predstavlja potreben in sorazmeren ukrep v demokratični družbi za uresničevanje ciljev iz člena 25(1)“, upoštevati določena merila, da bi ocenil, ali je obdelava za drug namen združljiva z namenom, za katerega so bili osebni podatki prvotno zbrani.

156 V obravnavani zadevi pa je, kot je razvidno iz uvodne izjave 24 izpodbijanega sklepa, cilj obdelave osebnih podatkov zlasti varovanje javnega zdravja. Torej se z njo uresničuje cilj splošnega javnega interesa Unije iz člena 25(1)(c) Uredbe 2018/1725, zato je obdelava osebnih podatkov, določena z izpodbijanim sklepom, za drug namen, kot je določen z Uredbo 2021/953, s to določbo

dovoljena, če spoštuje bistvo temeljnih pravic in svoboščin, določenih s to uredbo, ter pomeni potreben in sorazmeren ukrep v demokratični družbi, kar bo preučeno v okviru četrtega tožbenega razloga.

157 Ob upoštevanju navedenega in s pridržkom preizkusa sorazmernosti obdelave osebnih podatkov tožečih strank, določene z izpodbijanim sklepom, je treba prvi del tretjega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

b) Drugi del: kršitev načel lojalnosti, preglednosti in najmanjšega obsega

158 Na prvem mestu, tožeče stranke opozarjajo, da načelo poštene in pregledne obdelave osebnih podatkov zahteva, da je treba posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, obvestiti o obstoju dejanja obdelave in njegovih namenih. Zato menijo, da je s tem, da je Parlament osebne podatke uporabil za namen, ki se razlikuje od namena, za katerega so bili ti podatki na podlagi nacionalne zakonodaje zbrani, kršeno načelo preglednosti, določeno s členom 4(1)(a) in členom 14 Uredbe 2018/1725, saj v času, ko so se njihovi osebni podatki zbirali, niso bile obveščene o tem, da bodo uporabljeni za pogojevanje dostopa do njihovega delovnega mesta.

159 Na drugem mestu, tožeče stranke menijo, da obdelava osebnih podatkov, ki jo je Parlament opravil pri izvajanju izpodbijanega sklepa, ni v skladu z načelom najmanjšega obsega podatkov, določenim s členom 4(1)(c) Uredbe 2018/1725, saj člen 4(3) izpodbijanega sklepa določa, da bodo osebni podatki v zvezi z veljavnostjo COVID potrdila obdelani in prikazani v postopku branja kode QR na potrdilu.

160 Varnostniki, zadolženi za preverjanje COVID potrdil ob vstopu v prostore Parlamenta, naj bi namreč lahko brez težav razbrali vrsto potrdila, ki ga ima posamezna oseba, saj potrdila o testu trajajo največ 2 dni, potrdila o preboleli bolezni 180 dni, veljavnost potrdil o cepljenju pa ni časovno omejena. Taki podatki v zvezi z veljavnostjo potrdil naj za to, za kar se obdelujejo, ne bi bili potrebni.

161 V zvezi s tem poudarjajo, da je Parlament v dokumentu, naslovljenem „Varnostni ukrepi za boj proti COVID-19 – Študija vpliva na varstvo podatkov“ (v nadaljevanju: študija vpliva), tudi sam ugotovil to tveganje, vendar naj bi menil, da so s tem povezana tveganja ob upoštevanju tehničnih in organizacijskih ukrepov, ki naj bi bili sprejeti za obdelavo teh podatkov, majhna. Vendar naj ne bi bilo niti iz izpodbijanega sklepa niti iz katerega koli drugega dokumenta, s katerim bi bile tožeče stranke seznanjene, razvidno, da bi bili sprejeti posebni ukrepi za zagotovitev najmanjšega obsega teh tveganj.

162 Po navedbah tožečih strank naj bi bilo tudi povsem mogoče, da varnostniki naredijo posnetek zaslona, na katerem so te zaupne informacije. Razkritje tovrstnih zelo občutljivih podatkov pa bi lahko imelo zelo resne posledice za zadevne osebe, saj bi lahko privedlo do stigmatiziranja ali diskriminacije na delovnem mestu. Zato naj obdelave osebnih podatkov tožečih strank ne bi bilo mogoče šteti za lojalno.

163 Na tretjem mestu, tožeče stranke se bojijo nezakonite in nelojalne obdelave svojih osebnih podatkov zaradi tveganja, povezanega z ranljivostjo aplikacije CovidScanBe, ki se uporablja, da se ob vstopu v prostore Parlamenta preberejo kode QR na COVID potrdilih. To tveganje naj bi bilo v študiji vpliva opredeljeno kot možno tveganje. Poleg tega naj bi bila pred zelo nedavnim v okviru potrjevanja in branja kod QR z aplikacijo CovidScanBe zaznana zelo velika varnostna napaka. Tožeče stranke v zvezi s tem poudarjajo, da je bil pri predsedniku Tribunal de première instance

francophone de Bruxelles (prvostopenjsko sodišče v Bruslju za postopke v francoščini, Belgija) vložen predlog za izdajo začasne odredbe zaradi začasnega prenehanja uporabe aplikacije CovidScanBe zaradi številnih kršitev Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL 2016, L 119, str. 1) ter da je ta v sklepu z dne 29. oktobra 2021 menil, da je tveganje napake dovolj veliko za imenovanje neodvisnega izvedenca, ki bo te napake preučil in ugotovil morebitno škodo. Nazadnje naj bi se še ena napaka aplikacije CovidScanBe nanašala na to, da je med branjem kode QR na COVID potrdilu prek modula aplikacije, ki se uporablja za potovanja, omogočen dostop do občutljivih osebnih podatkov, kot so priimek, ime, datum cepljenja, vrsta cepiva, država, v kateri je bilo cepivo proizvedeno, ali število prejetih odmerkov.

164 Zato po mnenju tožečih strank ti elementi dokazujejo, da se z izpodbijanim sklepom krši načelo lojalne in pregledne obdelave osebnih podatkov.

165 Parlament te trditve izpodbija.

166 Na prvem mestu je treba opozoriti, da morajo biti v skladu s členom 4(1)(a) Uredbe 2018/1725 osebni podatki „obdelani zakonito, pošteno in na pregleden način v zvezi s posameznikom, na katerega se nanašajo osebni podatki“.

167 Poleg tega člen 15(1) Uredbe št. 2018/1725 določa:

„Kadar se osebni podatki v zvezi s posameznikom, na katerega se nanašajo osebni podatki, pridobijo od tega posameznika, upravljavec zadevnemu posamezniku takrat, ko pridobi osebne podatke, zagotovi vse naslednje informacije:

[…]

(c) namene, za katere se osebni podatki obdelujejo, kakor tudi pravno podlago za njihovo obdelavo […]“.

168 Člen 16(1)(c) Uredbe 2018/1725 določa, da je treba te informacije zagotoviti tudi takrat, kadar osebni podatki niso bili pridobljeni od posameznika, na katerega se nanašajo.

169 Poleg tega člen 16(4) Uredbe št. 2018/1725 določa, da „[k]adar namerava upravljavec nadalje obdelovati osebne podatke za namen, ki ni namen, za katerega so bili osebni podatki pridobljeni, upravljavec posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, pred tako nadaljnjo obdelavo zagotovi informacije o tem drugem namenu in vse nadaljnje relevantne informacije iz odstavka 2“.

170 Tako je v nasprotju s trditvijo tožečih strank iz teh določb razvidno, da mora v primeru obdelave osebnih podatkov za namen, ki ni namen, za katerega so bili osebni podatki prvotno pridobljeni, zgolj nadaljnji upravljavec podatkov zadevnim osebam pred tako nadaljnjo obdelavo zagotoviti informacije o tem drugem namenu in vse nadaljnje relevantne informacije.

171 Ker je v obravnavani zadevi – kot priznava Parlament – obdelava podatkov, določena z izpodbijanim sklepom, nadaljnja obdelava za namen, ki ni namen, za katerega so bili osebni podatki pridobljeni, je moral Parlament zadevnim osebam pred tako nadaljnjo obdelavo v skladu z zgoraj navedenimi določbami zagotoviti informacije o tem drugem namenu.

172 Vendar je iz dokazov, ki jih je predložil Parlament, razvidno, da je to obveznost izpolnil.

173 Kot je namreč razvidno iz navedenih dokazov, prvič, je Parlament pred obdelavo zadevnih podatkov v svojem javnem registru postopkov obdelave objavil register št. 464 o tem postopku, ki mu je bila priložena izjava o zaupnosti. Drugič, vsem poslancem in osebju Parlamenta je 27. oktobra 2021 poslal elektronsko sporočilo, v katerem jih je obvestil o namenih obdelave. Tretjič, kot je pojasnjeno v členu 6(1) izpodbijanega sklepa, je bil ta „vidno razobešen na vseh točkah za dostop do prostorov Parlamenta, kjer se je izvajalo preverjanje“, česar tožeče stranke ne izpodbijajo.

174 Ugotoviti je torej treba, da je Parlament izpolnil obveznosti, ki zanj izhajajo iz načela preglednosti, in je treba trditev tožečih strank, da bi morale biti ob prvotnem zbiranju njihovih osebnih podatkov obveščene o tem, da se bodo ti podatki uporabili za namene dostopa do prostorov Parlamenta, zavrniti kot neutemeljeno.

175 Na drugem mestu je treba opozoriti, da je v členu 4(1) Uredbe 2018/1725 pojasnjeno, da morajo biti osebni podatki „ustrezni, relevantni in omejeni na to, kar je potrebno za namene, za katere se obdelujejo (‚najmanjši obseg podatkov‘)“.

176 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da je v skladu s členoma 4(2) in (4) izpodbijanega sklepa namen obdelave podatkov, pridobljenih z branjem kode QR, strogo omejen na dovoljenje za dostop do prostorov Parlamenta in da se podatki, prikazani ob preverjanju COVID potrdil niti ne skladiščijo, shranjujejo ali hranijo – pa naj bo to znotraj ali zunaj institucije – niti niso posredovani nobenemu drugemu organu Unije ali tretji osebi in se ne uporabljajo za noben drug namen.

177 Dalje, kot je na obravnavi potrdil Parlament, tožeče stranke pa tega niso izpodbijale, so varnostniki Parlamenta v zvezi z branjem kod QR na COVID potrdilih oseb, ki so želele dostopati do prostorov Parlamenta, dobili navodilo, naj aplikacijo CovidScanBe uporabljajo samo v načinu za dogodke. Kot pa je razvidno iz dokazov, ki jih je predložil Parlament, se pri uporabi aplikacije CovidScanBe v načinu za dogodke prikažejo samo veljavnost potrdila ter priimek in ime osebe. Enako velja za luksemburško aplikacijo CovidCeck.lu. Tako se v nasprotju s trditvijo tožečih strank trajanje veljavnosti potrdila ne prikaže, zato varnostniki iz tega ne morejo izpeljati, ali je bila zadevna oseba cepljena ali je opravila test na prisotnost virusa, katerega rezultat je bil negativen, ali pa je covid-19 prebolela.

178 Pa tudi če bi se varnostniki Parlamenta lahko seznanili s trajanjem veljavnosti potrdil in iz tega izpeljali, da je zadevna oseba cepljena ali je bolezen prebolela oziroma je bila na testiranju negativna, to vsekakor ne bi nujno imelo resnih posledic, ki jih navajajo tožeče stranke.

179 Kot namreč navaja Parlament, so njegovi uslužbenci usposobljeni tako, da spoštujejo zaupnost dejavnosti obdelave, in so prejeli navodila, da osebnih podatkov, do katerih bi lahko dostopali, ne smejo deliti z drugimi osebami razen tistih, ki sodelujejo pri nadzoru nad dostopom do prostorov. Za kršitev teh navodil bi bile izrečene disciplinske ali pogodbene sankcije. Poleg tega za uradnike in druge uslužbence Parlamenta, pristojne za preverjanje COVID potrdil, veljajo stroge obveznosti varovanja poklicne skrivnosti v skladu s členom 339 PDEU in jih zavezuje člen 17 Kadrovskih predpisov, ki se v skladu s členom 11 PZDU uporablja tudi za začasne uslužbence in jim tudi po prenehanju dela nalaga, da se vzdržijo „vsakega nedovoljenega razkritja informacij, ki jih dobi[jo] v okviru službenih dolžnosti, razen če te niso že javno objavljene ali dostopne javnosti“.

180 Poleg tega po podatkih, ki jih je na obravnavi predložil Parlament, tožeče stranke pa jih ne izpodbijajo, ob preverjanju COVID potrdila z eno od aplikacij, ki jih uporabljajo varnostniki Parlamenta, tehnično ni mogoče narediti posnetka zaslona. Torej je treba tudi ob malo verjetni predpostavki, da bi bili v postopku branja kode QR na COVID potrdilu razkriti podatki o trajanju veljavnosti potrdil, tveganje, da bi lahko varnostniki podatke, prikazane na bralniku aplikacije, ki jo uporabljajo, shranili in jih razširjali še drugim, v zvezi s tem nepooblaščenim osebam, šteti za zelo majhno ali celo neobstoječe.

181 Čeprav drži, da je bilo v študiji vpliva ugotovljeno tveganje v zvezi z morebitno ranljivostjo uporabljane aplikacije, je treba ugotoviti, da se je obravnavalo kot majhno zaradi tehničnih in organizacijskih ukrepov, ki jih je sprejel Parlament v okviru svojih dejavnosti obdelave osebnih podatkov, torej zlasti tega, da uporabljane aplikacije niso zasnovane za skladiščenje osebnih podatkov po vsakem posameznem preverjanju, da ne omogočajo nikakršnega izvoza osebnih podatkov ali da se povezujejo samo na interno in varovano internetno omrežje Parlamenta.

182 Dalje, v zvezi s sklepom predsednika Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (prvostopenjsko sodišče v Bruslju za postopke v francoščini) z dne 29. oktobra 2021 je treba ugotoviti, da ta – v nasprotju s trditvijo tožečih strank – ni ugotovil nobene varnostne napake aplikacije CovidScanBE, ampak je zgolj imenoval sodnega izvedenca, da bi ta ugotovil, ali je mogoče varnostno raven pri uporabi te aplikacije šteti za zadostno. Kot v zvezi s tem trdi Parlament, je iz navedenega sklepa razvidno, da so domnevne varnostne napake aplikacije CovidScanBE povezane z možnostjo dostopa javnosti do zbirke podatkov Suspension list, ki jo upravljajo belgijski organi in s katero aplikacija komunicira. Kot pa je navedel Parlament, se te napake ne nanašajo na osebne podatke s potrdil, predloženih varnostnikom Parlamenta med preverjanjem dostopa do prostorov te institucije, saj se v skladu s členom 4(4) izpodbijanega sklepa ob preverjanju COVID potrdil, ki ga opravijo ti varnostniki, ne izvede nikakršen prenos osebnih podatkov z aplikacije CovidScanBE v zadevno zbirko podatkov.

183 Nazadnje je treba zavrniti tudi trditve tožečih strank v zvezi z načinom aplikacije CovidScanBe za potovanja, saj – kot je bilo že navedeno – varnostniki Parlamenta aplikacijo načeloma uporabljajo izključno v načinu za dogodke. Vsekakor in kot je potrdil Parlament na obravnavi, tožeče stranke pa tega niso izpodbijale, se pri uporabi te aplikacije v načinu za potovanja pri preverjanju potrdil na zaslonu izpišejo samo ime, priimek in datum rojstva imetnika COVID potrdila ter veljavnost tega potrdila.

184 Ob upoštevanju navedenega torej obdelave osebnih podatkov, ki jo izvaja Parlament v skladu z izpodbijanim sklepom, ni mogoče šteti za nezakonito ali nelojalno.

185 Tako je treba zavrniti drugi del tretjega tožbenega razloga in tretji tožbeni razlog v celoti.

4. Četrti tožbeni razlog: neupravičena in nesorazmerna kršitev pravice do spoštovanja zasebnega življenja in varstva osebnih podatkov, pravice do telesne celovitosti, pravice do svobode in varnosti ter pravice do enakega obravnavanja in nediskriminacije

186 Tožeče stranke s četrtim tožbenim razlogom navajajo, prvič, kršitev njihove pravice do spoštovanja zasebnega življenja in varstva njihovih osebnih podatkov, pravice do telesne celovitosti, svobode in varnosti ter pravice do enakosti pred zakonom in nediskriminacije. Drugič, menijo, da je kršitev navedenih pravic in načel v nasprotju z načelom sorazmernosti iz člena 52(1) Listine.

187 V zvezi s tem tožeče stranke opozarjajo na pomen temeljnih pravic, varovanih z Listino. Ob tem še opozarjajo, da sicer ne gre za absolutne prerogative, vendar mora biti kljub temu vsaka omejitev teh pravic predpisana z zakonom, biti mora v skladu z bistveno vsebino navedenih pravic in spoštovati načelo sorazmernosti.

a) Domnevna kršitev pravice do spoštovanja zasebnega življenja, pravice do varstva osebnih podatkov, pravice do telesne celovitosti, pravice do svobode in varnosti ter pravice do enakega obravnavanja in nediskriminacije

188 Na prvem mestu, tožeče stranke trdijo, da je z izpodbijanim sklepom poseženo v pravico do telesne celovitosti, določeno s členom 3(1) Listine, ker je z njim tožečim strankam, ki nimajo potrdila o cepljenju ali preboleli bolezni, naloženo, da morajo vsaka dva dni opraviti odvzem nosno-žrelnega brisa za ugotavljanje morebitne okužbe s SARS-CoV-2. Tožeče stranke menijo, da so ti odvzemi brisov izjemno invazivni, pa tudi tvegani, pri čemer se opirajo na sporočilo francoske nacionalne zdravniške akademije z dne 8. aprila 2021, ki vsebuje navedbo o obstoju resnih zapletov, kot so „razpoke na sprednjem delu spodnjega dela lobanje, povezane s tveganjem meningitisa“.

189 Na drugem mestu, tožeče stranke menijo, da je z izpodbijanim sklepom poseženo v načeli enakosti in prepovedi diskriminacije, določeni s členoma 20 in 21 Listine, saj se na eni strani enako obravnavajo osebe, ki občasno pridejo v Parlament, torej obiskovalci, lokalni pomočniki, zunanji sodelavci in zastopniki interesov, ter na drugi strani člani Parlamenta in njegovo osebje, ki morajo v njegove prostore prihajati redno.

190 Poleg tega tožeče stranke menijo, da bodo tiste od njih, ki nimajo potrdila o cepljenju ali preboleli bolezni, diskriminirane v primerjavi z osebami, ki ga imajo, saj bodo morale za to, da bi lahko delale in izvrševale svoj mandat, vsaj vsaka dva dni opravljati teste na prisotnost virusa.

191 Na tretjem mestu, tožeče stranke menijo, da je zato z izpodbijanim sklepom poseženo tudi v pravico do svobodne privolitve po predhodni seznanitvi za kakršen koli medicinski poseg na človekovem telesu, določeno s členom 3(2) Listine, in v pravico do svobode, določeno s členom 6 Listine. Da bi se namreč izognile ponavljajočim se odvzemom nosno-žrelnega brisa, kar je za veliko ljudi nepremostljiva ovira, bi se jim zdelo, da se morajo cepiti. Vendar tožeče stranke opozarjajo, da cepljenje proti covidu-19 ni obvezno v nobeni državi članici Unije, zato bi bilo tako prikrito obvezno cepljenje v nasprotju s pravico do svobode.

192 Na četrtem mestu, tožeče stranke menijo, da je z izpodbijanim sklepom, ker se z njim dostop do delovnega mesta pogojuje s predložitvijo zelo občutljivih zdravstvenih podatkov, kot so cepilni status, rezultat testa na prisotnost virusa ali dokaz o preboleli bolezni, poseženo v pravico do spoštovanja zasebnega življenja in varstva osebnih podatkov. V skladu s členom 10(1) Uredbe št. 2018/1725 naj bi bila namreč obdelava podatkov v zvezi z zdravjem prepovedana, razen v izjemnih primerih.

193 Parlament te trditve izpodbija.

194 Na prvem mestu, iz preučitve prvega tožbenega razloga izhaja, da je izpodbijani sklep pravna podlaga v pravu Unije, ki omogoča sprejetje ukrepov o omejitvi pravic, na katere se tožeče stranke sklicujejo v okviru prvega dela četrtega tožbenega razloga, zato je treba te ukrepe šteti za „predpisane z zakonom“ v smislu člena 52(1) Listine.

195 Na drugem mestu je treba ugotoviti, da izpodbijani sklep ne škoduje niti bistveni vsebini niti samemu bistvu pravic, na katere se sklicujejo tožeče stranke.

196 Prvič, v zvezi z domnevnim posegom v telesno celovitost tožečih strank, ki nimajo potrdila o cepljenju ali preboleli bolezni, ker jim je naložena obveznost, da morajo redno opravljati nosno-žrelne teste, za katere menijo, da so posebej invazivni, je treba namreč najprej ugotoviti, da je z izpodbijanim sklepom zgolj določeno, da je pogoj za dostop do prostorov Parlamenta predložitev COVID potrdila, ne zahtevajo pa se posebni testi, ki bi zajemali nosno-žrelne brise. Na eni strani lahko namreč te tožeče stranke opravijo test PCR na podlagi brisa, odvzetega iz grla, na drugi strani pa je v skladu s členom 3(1) Uredbe 2021/953 mogoč tudi test HAT, ki ga opravi zdravstveni delavec.

197 Glede, natančneje, sporočila francoske nacionalne zdravniške akademije z dne 8. aprila 2021, ki ga navajajo tožeče stranke, iz njega izhaja, prvič, da je treba prakso odvzemanja nosno-žrelnih brisov prepustiti zdravstvenim delavcem, ki so usposobljeni za to, da tak odvzem opravi pod natančno določenimi tehničnimi pogoji, drugič, da se pri otrocih da prednost odvzemom sline, kar se za tožeče stranke ne uporablja, in tretjič, da je treba uporabnike, ki se samotestirajo, opozoriti na nevarnosti, povezane s samoodvzemom brisa. Kot pa navaja Parlament, naj bi bili prav tovrstni zapleti, ki lahko nastanejo pri samotestiranju, eden od razlogov, iz katerih Parlament tako opravljenih testov za dostop do svojih prostorov ne sprejema, saj so dovoljeni samo testi HAT, ki jih opravijo zdravstveni delavci.

198 Nazadnje, podobno kot Parlament je treba opozoriti, da lahko tožeče stranke v skladu s členom 5(2) izpodbijanega sklepa v ustrezno utemeljenih primerih pri generalnem sekretarju Parlamenta vložijo prošnjo za izjemo od obveznosti predložitve veljavnega COVID potrdila.

199 Drugič, v zvezi z domnevno kršitvijo načel enakega obravnavanja in prepovedi diskriminacije iz členov 20 in 21 Listine je treba opozoriti, da v skladu s sodno prakso to načelo zahteva, da se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in da se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če tako obravnavanje ni objektivno upravičeno (glej sodbo z dne 5. julija 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, točki 29 in 30 ter navedena sodna praksa).

200 Zahteva glede primerljivosti položajev se presoja glede na vse njihove značilnosti. Te značilnosti je treba opredeliti in presojati zlasti ob upoštevanju predmeta in namena akta Unije, s katerim je uvedeno zadevno razlikovanje. Poleg tega je treba upoštevati načela in cilje področja, na katero spada zadevni akt (glej sodbo z dne 19. decembra 2019, HK/Komisija, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, točka 67 in navedena sodna praksa).

201 Kot pa v obravnavani zadevi ugotavlja Parlament, je treba primerljivost zunanjih obiskovalcev s člani in osebjem Parlamenta presojati ob upoštevanju cilja, ki se skuša doseči z izpodbijanim sklepom, ne pa na podlagi tega, kako pogosto prihajajo v prostore Parlamenta. Tako ob upoštevanju cilja izpodbijanega sklepa, ki je v skladu z njegovo uvodno izjavo 11 ta, da se „vzpostavijo zadostna jamstva za varovanje življenja in zdravja vseh oseb, navzočih v prostorih Parlamenta“, ni mogoče šteti, da tožeče stranke niso v položaju, primerljivem s položajem katere koli osebe, ki želi dostopati do prostorov Parlamenta, čeprav je zanje omejitev njihovih pravic, ki jo povzroči izpodbijani sklep, večja, saj učinkuje tako, da postavlja pogoj za dostop do njihovega delovnega mesta. Ko so namreč v prostorih Parlamenta, je tveganje za prenos covida-19 za poslance in osebje Parlamenta enako kot za katero koli drugo osebo, ki dostopa do teh prostorov.

202 Prav tako ni mogoče šteti, da so tiste od tožečih strank, ki nimajo potrdila o cepljenju ali preboleli bolezni, diskriminirane v primerjavi z osebami, ki ga imajo. Izpodbijani sklep namreč ne daje prednosti nobenemu od treh potrdil, navedenih v členu 3(1) Uredbe 2021/953, ampak zgolj določa preverjanje veljavnosti COVID potrdila, ki potrjuje imetništvo enega ali drugega od teh treh potrdil, kot določa člen 1 tega sklepa.

203 Zato ob upoštevanju cilja, zastavljenega z izpodbijanim sklepom, ni mogoče šteti, da so tožeče stranke predmet različnega obravnavanja ali da so diskriminirane v primerjavi s katero koli drugo osebo, ki želi dostopati do prostorov Parlamenta, ali v primerjavi z osebami, ki imajo potrdilo o cepljenju ali preboleli bolezni.

204 Tretjič, v zvezi z delom, v katerem se tožeče stranke sklicujejo na svojo pravico do svobodne privolitve po predhodni seznanitvi za kakršen koli medicinski poseg na svojem telesu ter na svojo pravico do svobode, je treba opozoriti, da izpodbijani sklep ne daje prednosti nobenemu od treh potrdil, ki v skladu s členom 3(1) Uredbe 2021/953 dajejo pravico do veljavnega COVID potrdila, ampak je edini pogoj, ki ga določa za dostop do prostorov Parlamenta, predložitev enega od teh potrdil.

205 Ker pa je Parlament vzpostavil ukrepe, katerih namen je bil poenostaviti pridobitev potrdila o testu s testom PCR, ki ga je mogoče brezplačno opraviti v enem od centrov za testiranje, vzpostavljenih v Bruslju, Strasbourgu in Luxembourgu (Luksemburg), pri čemer se priznava tudi veljavnost testa PCR, opravljenega v Belgiji, Franciji ali Luksemburgu, čeprav ta ne bi bil pretvorjen v COVID potrdilo, ni mogoče šteti, da bi izpodbijani sklep za osebe, ki nimajo niti potrdila o cepljenju niti potrdila o preboleli bolezni, dejansko pomenil prikrito obveznost cepljenja.

206 Četrtič, Parlament ne izpodbija dejstva, da bi bilo lahko z izpodbijanim sklepom poseženo v pravico do spoštovanja zasebnega življenja in varstva osebnih podatkov tožečih strank iz členov 7 in 8 Listine, ker kot pogoj za dostop do delovnega mesta tožečih strank določa predložitev veljavnega COVID potrdila, ki vsebuje osebne podatke v zvezi z zdravstvenim stanjem zadevnih oseb.

207 Kot v zvezi s tem navajajo tožeče stranke, je obdelava takih podatkov v skladu s členom 10(1) Uredbe 2018/1725 razen v izjemnih primerih, navedenih v členu 10(2) te uredbe, načeloma prepovedana. Kot pa v obravnavani zadevi trdi Parlament, je v uvodni izjavi 24 izpodbijanega sklepa navedeno, da je pravna podlaga za obdelavo osebnih podatkov iz COVID potrdil člen 10(2)(g) in (i) Uredbe 2018/1725 v povezavi s členom 5(1)(a) te uredbe, saj je obdelava zadevnih podatkov potrebna zaradi varovanja javnega zdravja in omejitve širjenja covida-19.

208 Poleg tega iz nobenega elementa, ki so ga izpostavile tožeče stranke, ne izhaja, da bi izpodbijani sklep škodoval samemu bistvu pravic, na kateri se sklicujejo, še zlasti njihove pravice do varstva osebnih podatkov. Kot je namreč razvidno iz točk od 178 do 188 zgoraj, je Parlament spoštoval načelo najmanjšega obsega podatkov, obdelave osebnih podatkov v skladu z izpodbijanim sklepom pa ni mogoče šteti za nezakonito ali nelojalno.

209 Na tretjem mestu je treba v skladu s členom 52(1) Listine še preučiti, ali so omejitve, tudi če so minimalne, za pravice, na katere se sklicujejo tožeče stranke, če bi bile dokazane, ob upoštevanju načela sorazmernosti potrebne in če dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali če so potrebne zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih.

b) Domnevna kršitev načela sorazmernosti

210 Tožeče stranke Splošnemu sodišču predlagajo, naj opravi nadzor nad vsemi tremi sestavnimi deli sorazmernosti, kakršen je določen v členu 52(1) Listine.

211 Uvodoma je treba opozoriti, da je treba zakonitost izpodbijanega sklepa presojati le na podlagi dejanskih in pravnih elementov, ki so obstajali ob njegovem sprejetju (sodbi z dne 9. julija 2007, Sun Chemical Group in drugi proti Komisiji, T-282/06, EU:T:2007:203, točka 59, in z dne 26. oktobra 2012, Oil Turbo Compressor proti Svetu, T-63/12, EU:T:2012:579, točka 29).

212 Torej je treba v obravnavani zadevi preučiti ustreznost, nujnost in sorazmernost izpodbijanega sklepa ob upoštevanju z njim zastavljenih ciljev ter epidemioloških razmer in znanstvenih dognanj, ki so obstajala ob njegovem sprejetju.

1) Potrebnost zadevnih ukrepov

213 V prvi fazi tožeče stranke trdijo, da izpodbijani sklep ni potreben za uresničitev z njim zastavljenih ciljev, zlasti cilja preprečevanja širjenja covida-19 v Parlamentu ter varovanja zdravja poslancev in članov osebja.

214 Tožeče stranke menijo, da so bili za uresničitev teh ciljev dovolj manj omejevalni ukrepi, ki so že veljali, zlasti merjenje temperature, nošenje maske, ohranjanje medosebne razdalje, redno prezračevanje in ventilacija pisarn in sejnih sob ter razkuževanje rok. Poleg tega naj ne bi bilo dokazano, da bi bili prostori Parlamenta posebej tvegan kraj za prenos covida-19. V zvezi s tem opozarjajo, da je treba v skladu z navodili Svetovne zdravstvene organizacije (SZO) oceno tveganja opraviti za vsako posebno delovno okolje ali vsako delo oziroma skupino del.

215 Iz tega po mnenju tožečih strank izhaja, da v prostorih Parlamenta ni bilo treba naložiti dodatnih ukrepov. Samo to, da naj bi bil Parlament kraj, kjer bi bilo lahko navzočih precej ljudi, da naj bi se zaradi ponovne vzpostavitve misij povečalo število potovanj in da naj bi se redno organizirali sestanki s fizično navzočnostjo, kot je navedeno v uvodni izjavi 13 izpodbijanega sklepa, naj ne bi zadostovalo kot dokaz, da je treba naložiti za svobodo tako škodljive ukrepe, kot so tisti iz izpodbijanega sklepa.

216 Parlament te trditve izpodbija.

217 Najprej je treba opozoriti, da je previdnostno načelo splošno načelo prava Unije, ki izhaja iz členov 11, 168(1), 169(1) in (2) ter 191(1) in (2) PDEU. V skladu s tem načelom je zaščitne ukrepe, kadar obstajajo negotovosti glede obstoja ali obsega tveganj za zdravje ljudi, mogoče sprejeti, ne da bi bilo treba počakati, da sta resničnost in resnost teh tveganj v celoti dokazani (glej v tem smislu sodbi z dne 10. aprila 2014, Acino/Komisija, C-269/13 P, EU:C:2014:255, točka 57, in z dne 17. marca 2016, Zoofachhandel Züpke in drugi/Komisija, T-817/14, EU:T:2016:157, točka 51).

218 Poleg tega je treba opozoriti, da mora Parlament v skladu z dolžnostjo skrbnega ravnanja in obveznostjo, ki izhaja zlasti iz člena 1e(2) Kadrovskih predpisov, ki se v skladu s členom 10 PZDU uporablja tudi za začasne uslužbence Unije in je ena od pravnih podlag izpodbijanega sklepa, zagotavljati zdravje svojega osebja (glej točko 102 zgoraj).

219 V obravnavani zadevi se je Parlament ob sprejetju izpodbijanega sklepa oprl na spodaj navedene elemente.

220 Prvič, kot je v bistvu razvidno iz uvodne izjave 5 izpodbijanega sklepa, so bile od septembra 2021 zdravstvene razmere v Evropi takšne, da se je kazal trend naraščanja okužb s covidom-19, 1. novembra 2021 pa je število novih okužb doseglo raven iz novembra 2020.

221 Torej v nasprotju s trditvijo tožečih strank ob sprejetju izpodbijanega sklepa ni bilo mogoče šteti, da so epidemiološke razmere „stabilne“.

222 Drugič, potem ko je bilo od 1. septembra 2021 odpravljeno delo na daljavo, je uradni zdravnik Parlamenta ocenil, da vrnitev k delu s fizično navzočnostjo pomeni večje tveganje prenosa virusa. Kot je v bistvu razvidno iz uvodne izjave 13 izpodbijanega sklepa, je Parlament upošteval dejstvo, da več ljudi v prostorih Parlamenta in povečanje pojavnosti covida-19 v družbi pomenita večje tveganje za vnos virusa v Parlament ter s tem večje tveganje za notranji prenos covida-19 in karantene. Poleg tega je Parlament upošteval še to, da so njegovi člani pogosto v stiku s svojimi volivci v 27 državah članicah, v katerih se epidemiološke razmere zelo razlikujejo, zato je treba kot dodaten dejavnik tveganja, zaradi katerega bi lahko Parlament postal žarišče prenosa, upoštevati pogosta mednarodna potovanja.

223 Torej je treba ob upoštevanju teh preudarkov ugotoviti, da je lahko Parlament razumno menil, da je treba zaradi varovanja zdravja vseh oseb, navzočih v njegovih prostorih, sprejeti okrepljene preventivne zdravstvene ukrepe. Kot namreč trdi Parlament, je bilo ob upoštevanju obstoječih epidemioloških razmer ob sprejetju izpodbijanega sklepa mogoče razumno šteti, da je preverjanje COVID potrdila ob vstopu v njegove prostore ukrep, potreben za omejitev tveganja prenosa covida-19 v Parlamentu in s tem za varovanje zdravja njegovega osebja, s čimer so bili dopolnjeni drugi že vzpostavljeni preventivni ukrepi.

224 Kot navajajo tožeče stranke, sicer drži, da je bilo od 22. novembra 2021 odločeno, da se uvede obvezno delo na daljavo tri dni na teden za vse člane osebja, če je to združljivo z opravljanjem njihovih nalog.

225 Kot pa je bilo navedeno v točki 214 zgoraj, je treba zakonitost izpodbijanega sklepa presojati le na podlagi dejanskih in pravnih elementov, ki so obstajali ob njegovem sprejetju. Zato te okoliščine, ki je poznejša od sprejetja izpodbijanega sklepa, pri presoji njegove zakonitosti ni mogoče upoštevati.

2) Ustreznost zadevnih ukrepov

226 V drugi fazi tožeče stranke trdijo, da izpodbijani sklep ni ustrezen za varovanje pred širjenjem virusa ter preprečevanje okužbe članov Parlamenta in osebja, ki vstopijo v prostore te institucije. Pri tem trdijo, da ni nikakršnega znanstvenega konsenza v zvezi s tem, ali cepljene osebe prenašajo virus, in da zelo številne študije potrjujejo, da lahko virus prenašajo tako cepljene kot tudi necepljene osebe. Tudi sama SZO naj bi v objavi z dne 5. februarja 2021 poudarila, da „je še veliko neznank v zvezi z učinkovitostjo cepljenja za zmanjšanje prenosa“. Tožeče stranke zato menijo, da potrdilo o cepljenju ali preboleli bolezni ne daje nobenega jamstva v zvezi s tem, da osebe, ki ga imajo, niso kužne. Prav tako naj bi bila glede na veliko število „lažno pozitivnih“ rezultatov tudi predložitev negativnega testa PCR neustrezen in nesorazmeren ukrep. Torej naj

ne bi bilo mogoče uspeti s trditvijo, da je mogoče z določitvijo obveznega pogoja, da je treba za dostop do prostorov Parlamenta predložiti veljavno COVID potrdilo, zmanjšati tveganje prenosa virusa in s tem zavarovati osebe, ki vstopijo v te prostore.

227 Parlament te trditve izpodbija.

228 Najprej je treba opozoriti, da je v skladu z uvodno izjavo 11 izpodbijanega sklepa cilj tega sklepa „vzpostaviti zadostna jamstva za varovanje življenja in zdravja vseh oseb, navzočih v prostorih Parlamenta“. Torej je treba preučiti, ali je izpodbijani sklep ustrezen ukrep za uresničitev tega cilja.

229 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da kljub nekaterim študijam, na katere se sklicujejo tožeče stranke, ki kažejo, da lahko tudi cepljene osebe prenašajo virus in da se zaščita, ki jo zagotavlja cepivo, sčasoma precej zmanjša, zlasti iz mnenja uradnega zdravnika Parlamenta z dne 10. oktobra 2021, na katero se je predsedstvo oprlo pri sprejetju izpodbijanega sklepa, izhaja, da „je glede na nedavne podatke najmanjše tveganje za prenos ugotovljeno med dvema cepljenima osebama, medtem ko je tveganje za prenos največje med dvema necepljenima osebama; tveganje za okužbo (cepljene) osebe je veliko večje, če je v stiku z necepljeno osebo kot s polno cepljeno osebo.“

230 Poleg tega v skladu s študijo, ki jo je predložil Parlament (Singanayagam, A., Hakki, S., Dunning, J., in drugi, „Community transmission and viral load kinetics of the SARS-CoV-2 delta (B.1.617.2) variant in vaccinated and unvaccinated individuals in the UK: a prospective, longitudinal, cohort study“, *Lancet Infc. Dis. 2022*, 29. oktober 2021, str. od 183 do 195), cepljenje zmanjša tveganje okužbe z različico virusa delta, ki je bila ob sprejetju izpodbijanega sklepa v Evropi prevladujoča, saj se hkrati zmanjšata verjetnost, da se bo cepljena oseba po tveganem stiku okužila, in kužnost okužene cepljene osebe ne samo z vidika intenzivnosti kužnosti, ampak tudi z vidika njenega trajanja.

231 Dalje, v zvezi s trditvijo tožečih strank, da se učinkovitost cepiv proti prenosu virusa sčasoma precej zmanjša, je treba podobno kot Parlament ugotoviti, da iz prve študije, ki so jo navedle tožeče stranke (Riemersma, K. K., in drugi, „Shedding of Infectious SARS-CoV-2 Despite Vaccination“, MedRxiv, 15. oktober 2021, str. 4), izhaja, da poživitveni odmerek po prvotnem polnem cepljenju precej zmanjša tveganje okužbe z različico delta.

232 V zvezi s tem je treba tudi opozoriti, da v skladu z uvodno izjavo 7 Uredbe št. 2021/953 razpoložljivi znanstveni dokazi kažejo, da je tveganje, da bi osebe, ki so bile cepljene ali so nedavno prejele negativen rezultat testa na covid-19, in osebe, ki so v predhodnih šestih mesecih prebolele covid-19, okužile druge s SARS-CoV-2, manjše. Torej tožeče stranke ne morejo izpodbijati veljavnosti Uredbe 2021/953, za katero velja domneva zakonitosti, ne da bi navedle natančnejše in prepričljivejše elemente, in sicer še toliko bolj, ker formalno niso uveljavljale nezakonitosti te uredbe na podlagi člena 277 PDEU.

233 Nazadnje je treba v zvezi s trditvijo tožečih strank glede testov, katerih rezultati naj bi bili „lažno pozitivni“, ugotoviti, da niso predložile nobenega dokaza, na podlagi katerega bi bilo mogoče šteti, da se to nanaša na veliko število testov, s čimer bi bila lahko omajana sama verodostojnost teh testov kot podlage za eno od treh potrdil, s katerimi je mogoče v skladu z Uredbo 2021/953 potrditi neokuženost s covidom-19.

234 Kot navaja Parlament, bi bilo po mnenju belgijske javne ustanove Sciensano vsekakor mogoče šteti, da „pozitivni“ ali „rahlo pozitivni“ rezultati testov PCR v določenih primerih kažejo na preteklo okužbo, če so izpolnjeni nekateri pogoji, zato ne bi bil v takih primerih potreben nikakršen ukrep izolacije.

235 Torej se je treba sicer strinjati s trditvijo tožečih strank, da se ni mogoče niti s cepljenjem niti s testi niti s prebolelo boleznijo v celoti izogniti prenosu virusa, vendar nič manj ne drži – kot je razvidno iz zdravniških mnenj, na katera se je Parlament oprl ob sprejetju izpodbijanega sklepa in ki temeljijo na takratnem stanju znanstvenih dognanj – da obveznost predložitve veljavnega COVID potrdila omogoča zmanjšanje tega tveganja in s tem okrepitev obstoječih zdravstvenih ukrepov z objektivnim in nediskriminatornim preverjanjem teh treh vidikov.

236 Torej je treba ugotoviti, da je lahko Parlament ob upoštevanju informacij, s katerimi je razpolagal, še zlasti pa epidemioloških razmer in znanstvenih dognanj, ki so obstajala ob sprejetju izpodbijanega sklepa, upravičeno menil, da je zahteva, da je je treba za dostop do njegovih prostorov imeti veljavno COVID potrdilo, ustrezen ukrep z vidika cilja varovanja zdravja njegovega osebja in vseh oseb, navzočih v njegovih prostorih.

3) Sorazmernost zadevnih ukrepov

237 V tretji fazi tožeče stranke menijo, da izpodbijani sklep očitno ni sorazmeren, saj naj bi bila v skladu z uvodno izjavo 7 izpodbijanega sklepa precepljenost v Parlamentu po ocenah zdravstvene službe te institucije med 80- in 85-odstotna. Tožeče stranke trdijo, da je ob tako visoki precepljenosti – razen če se ne šteje, da je cepljenje proti covidu-19 neučinkovito – očitno nesorazmerno kot dodatni ukrep odrediti omejitev dostopa do prostorov Parlament samo na osebe, ki imajo veljavno COVID potrdilo.

238 Tožeče stranke trdijo, da je lahko Parlament sorazmernost izpodbijanega sklepa še toliko manj utemeljil s potrebo po varovanju članov Parlamenta in osebja, ki niso cepljeni. To naj bi bila namreč svobodna izbira teh oseb, zato naj jih Parlament ne bi smel diskriminirati z obrazložitvijo, da jih želi zavarovati pred domnevnimi učinki te izbire na njihovo zdravje.

239 Parlament te trditve izpodbija.

240 Opozoriti je treba, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso z načelom sorazmernosti, ki je eno od temeljnih načel prava Unije, zahteva, naj ravnanja institucij Unije ne prestopijo meje tistega, kar je primerno in nujno za uresničitev legitimnih ciljev, ki se skušajo doseči z zadevno ureditvijo, pri tem pa je treba takrat, ko je mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, uporabiti tistega, ki je najmanj omejujoč, povzročene neugodnosti pa ne smejo biti čezmerne glede na zastavljene cilje (sodbi z dne 8. julija 2010, Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, točka 45, in z dne 4. junija 2020, Madžarska/Komisija, C-456/18 P, EU:C:2020:421, točka 41).

241 Preučiti je torej treba, ali je obveznost iz izpodbijanega sklepa – to je, da je treba imeti veljavno COVID potrdilo – ukrep, sorazmeren z zastavljenim ciljem v smislu, da tega cilja ne bi bilo mogoče doseči z manj omejevalnimi, vendar enako učinkovitimi ukrepi (glej v tem smislu sodbo z dne 11. februarja 2021, Katoen Natie Bulk Terminals in General Services Antwerp, C-407/19 in C-471/19, EU:C:2021:107, točka 61 in navedena sodna praksa).

242 V zvezi s tem tožeče stranke ne morejo uspeti s trditvijo, da zaradi visoke stopnje precepljenosti v Parlamentu, ki naj bi bila po ocenah med 80- in 85-odstotna, očitno ni sorazmerno kot dodatni ukrep odrediti omejitev dostopa do prostorov Parlamenta samo na osebe, ki imajo veljavno COVID potrdilo.

243 Taka utemeljitev namreč temelji na predpostavki, da tak ukrep ne more učinkovito prispevati k varovanju zdravja osebja in vseh oseb, navzočih v prostorih Parlamenta.

244 Kot trdi Parlament in kot v bistvu izhaja iz uvodne izjave 14 izpodbijanega sklepa, je kombinirana uporaba obstoječih zdravstvenih ukrepov skupaj z obveznim preverjanjem COVID potrdil – ob upoštevanju zaznanih primerov okužb v Parlamentu, precejšnjega povečanja števila oseb, ki od septembra 2021 dostopajo do prostorov in v zvezi s katerimi stopnja precepljenosti ni znana, prevlade različice virusa delta ter splošnega trenda pandemičnih razmer – sorazmerna glede na cilj, zastavljen z izpodbijanim sklepom, to je zagotoviti varovanje zdravja poslancev in osebja ter omejiti širjenje covida-19.

245 Kot je poleg tega razvidno iz znanstvenih študij, ki so jih predložili tako tožeče stranke kot Parlament in ki izražajo stanje znanstvenih dognanj, ki so obstajala ob sprejetju izpodbijanega sklepa, s cepljenjem sicer ni mogoče v celoti odpraviti tveganja prenosa covida-19, je pa kljub vsemu mogoče to tveganje precej zmanjšati. Torej je lahko Parlament upravičeno menil, da bo obveznost, da se za dostop do njegovih prostorov predloži veljavno COVID potrdilo, ki pomeni, da ima zadevna oseba bodisi potrdilo o cepljenju bodisi potrdilo o preboleli bolezni bodisi potrdilo o opravljenem testu, pripomogla k zmanjšanju tega tveganja.

246 V zvezi s tem je treba poudariti, da tožeče stranke nikakor niso dokazale, da so obstajali drugi manj omejevalni, vendar z vidika zastavljenega cilja povsem enako učinkoviti ukrepi, ki bi jih Parlament lahko sprejel.

247 V zvezi z, natančneje, ohranitvijo drugih zdravstvenih ukrepov, ki so obstajali ob sprejetju izpodbijanega sklepa, brez kakršne koli dodatne omejitve, tožeče stranke niso dokazale, kako bi bilo mogoče s temi ukrepi enako učinkovito doseči cilj zmanjšanja števila prenosov virusa v Parlamentu, s čimer bi se zavarovalo zdravje njegovega osebja. Kot je namreč Parlament navedel na obravnavi, se je število zaznanih okužb v Parlamentu po sprejetju izpodbijanega sklepa močno zmanjšalo, kar prej kaže na učinkovitost zadevnega ukrepa.

248 Če namreč ne bi bili sprejeti dodatni ukrepi iz izpodbijanega sklepa, bi lahko oseba, ki ne bi bila niti cepljena niti ne bi covida-19 prebolela in bi bila potencialna nosilka virusa, na primer prosto dostopala do prostorov Parlamenta, pri čemer bi se tvegalo, da okuži številne osebe, ki tam delajo ali se po teh prostorih vsak dan premikajo, ne da bi bilo mogoče v zvezi z njo opraviti kakršno koli preverjanje.

249 Okoliščina, na katero so se tožeče stranke sklicevale na obravnavi, to je, da naj bi izpodbijani sklep pri cepljenih osebah vzbudil „lažen občutek varnosti“, ker naj bi zato verjele, da s predložitvijo veljavnega COVID potrdila, ki je temeljilo na potrdilu o cepljenju, ne tvegajo okužbe s covidom-19 – tudi če bi bil ta občutek potrjen – ne more omajati sorazmernosti izpodbijanega sklepa. S to trditvijo namreč ni mogoče dokazati, da so bili na razpolago manj omejevalni in enako učinkoviti ukrepi, ampak morda samo to, da bi lahko Parlament sprejel druge, še bolj omejevalne ukrepe, tako da bi na primer zahteval, da se morajo redno testirati tudi cepljene osebe.

250 Tudi z okoliščino, da druge institucije Unije niso sprejele podobnih omejitev, ni mogoče izpodbijati sorazmernosti izpodbijanega sklepa. Kot je namreč razvidno zlasti iz uvodne izjave 13 izpodbijanega sklepa, Parlament ni upošteval zgolj splošnih epidemioloških razmer v Evropi, ampak tudi posebnosti Parlamenta kot mednarodne organizacije, ki mora kot dodatni dejavnik tveganja, zaradi katerega bi lahko postal žarišče prenosov, upoštevati pogosta mednarodna potovanja.

251 Nazadnje je treba posebno težo pripisati tudi dejstvu, da so ukrepi, vzpostavljeni z izpodbijanim sklepom, časovno omejeni in se redno ponovno preučujejo ob upoštevanju razvoja zdravstvenih razmer (glej uvodno izjavo 27 izpodbijanega sklepa).

252 Opozoriti je treba tudi, da izpodbijani sklep določa zgolj to, da je treba za dostop do prostorov Parlamenta v vseh treh njegovih krajih dela predložiti eno od potrdil iz člena 3(1), od (a) do (c), Uredbe 2021/953 ali enakovredno potrdilo iz člena 8 navedene uredbe. Čeprav lahko predložitev takega potrdila povzroči nekaj praktičnih nevšečnosti, te kljub vsemu ne morejo prevladati nad varovanjem zdravja drugih ljudi niti jih ni mogoče izenačiti z nesorazmernimi posegi v temeljne pravice tožečih strank.

253 Ugotoviti je torej treba, da je izpodbijani sklep ob upoštevanju obveznosti Parlamenta, da zagotovi zdravje svojega osebja, in njegove dolžnosti previdnosti (glej točki 222 in 223 zgoraj) sorazmeren glede na zastavljeni cilj.

254 Vendar je treba kljub vsemu ugotoviti, da bi se morala zaradi spremenljivih epidemioloških razmer in razvoja znanstvenih dognanj zlasti v zvezi s pojavom novih različic, kot je navedeno v uvodni izjavi 27 izpodbijanega sklepa, „obveznost predložitve veljavnega COVID potrdila za dostop do prostorov Parlamenta […] uporabljati samo tako dolgo, kolikor trajajo izredne okoliščine, ki jo upravičujejo, in bi jo bilo treba redno znova presojati ob upoštevanju zdravstvenih razmer v Uniji in v vseh treh krajih dela Parlamenta, da se tako vedno zagotovi ustrezno ravnovesje med pravicami zadevnih oseb in interesi, ki se varujejo z obravnavanimi pravicami“.

255 Tako je treba drugi del četrtega tožbenega razloga in četrti tožbeni razlog v celoti zavrniti.

256 Glede na vse zgoraj navedeno je treba tožbe zavrniti kot neutemeljene.

Stroški

257 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

258 Tožeče stranke niso uspele, zato se jim naloži plačilo stroškov, skupaj s stroški postopka za izdajo začasne odredbe, ki jih je priglasil Parlament.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi razširjeni senat)

razsodilo:

1. Tožbe se zavrnejo.

2. Robertu Roosu in drugim tožečim strankam, katerih imena so navedena v prilogi, se naloži plačilo stroškov, skupaj s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.

Papasavvas Svenningsen Barents

Mac Eochaidh Pynnä

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 27. aprila 2022.

Podpisi

Kazalo

I. Dejansko stanje . . . 2

II. Predlogi strank . . . 4

III. Pravo . . . 4

A. Dopustnost tožb . . . 4

1. Pravni interes tožečih strank . . . 4

2. Procesno upravičenje tožečih strank . . . 5

B. Dopustnost predlogov za prilagoditev tožb . . . 9

C. Vsebinska presoja . . . 10

1. Prvi tožbeni razlog: izpodbijani sklep nima veljavne pravne podlage, da bi ustvaril učinke za člane Parlamenta . . . 10

2. Drugi tožbeni razlog: kršitev načel svobode in neodvisnosti poslancev ter kršitev imunitet, ki so jim podeljene s Pogodbo . . . 13

a) Prvi del: neskladnost izpodbijanega sklepa z načeloma svobode in neodvisnosti članov Parlamenta . . . 13

b) Drugi del: kršitev imunitet poslancev, ki so jim podeljene s Protokolom št. 7 . . . 18

3. Tretji tožbeni razlog: kršitev splošnih načel glede obdelave osebnih podatkov . . . 19

a) Prvi del: kršitev načel omejitve namenov obdelave podatkov in zakonitosti . . . 19

b) Drugi del: kršitev načel lojalnosti, preglednosti in najmanjšega obsega . . . 22

4. Četrti tožbeni razlog: neupravičena in nesorazmerna kršitev pravice do spoštovanja zasebnega življenja in varstva osebnih podatkov, pravice do telesne celovitosti, pravice do svobode in varnosti ter pravice do enakega obravnavanja in nediskriminacije . . . 25

a) Domnevna kršitev pravice do spoštovanja zasebnega življenja, pravice do varstva osebnih podatkov, pravice do telesne celovitosti, pravice do svobode in varnosti ter pravice do enakega obravnavanja in nediskriminacije . . . 26

b) Domnevna kršitev načela sorazmernosti . . . 29

1) Potrebnost zadevnih ukrepov . . . 29

2) Ustreznost zadevnih ukrepov . . . 30

3) Sorazmernost zadevnih ukrepov . . . 32

Stroški . . . 34